

Vítáme návštěvníka ([Přihlášení](#) | [Registrace](#))

[trodasovo fórum](#) -> [trodasovo fórum a vše kolem něj](#) -> [Totální o všem ale jinak o ničem! Poíme pokecat =:-\)](#)

[Nápověda](#) | [Vyhledávání](#) | [Uživatelé](#) | [Kalendář](#)

Stránek: (2) [1] 2 ([Jdi na první neprošetřený příspěvek](#))

Revisionismus, tak se take jinak rika hledani pravdy

< [Předěšlé téma](#) | [Novější téma](#) >

[Sledovat toto téma](#) | [Odeslat téma na email](#) | [Vytisknout toto téma](#)

[trodas](#)

Vloženo: Oct 28 2005, 11:14 PM

Jürgen Graf

Intelektuální dobrodružství, které zmínilo můj život

Narodil jsem se 15. srpna 1951 ve švýcarské Basileji. Můj otec byl zaměstnan v bance, matka v domácnosti. Oba jsou stále živi a zdraví, můj otec, který 12. prosince 2000 oslavil 80. narozeniny, odešel do důchodu už před mnoha lety.

Po ukončení školy jsem studoval na basilejské univerzitě francouzštinu, angličtinu a skandinávskou filologii. V roce 1979 jsem získal vzdělání, které mi opravňovalo vyučovat jazyky. V roce 1982 jsem odešel do jihovýchodní Asie a vrátil jsem se až v roce 1988, protože jsem vyučoval němčinu na univerzitě v Taipeji na Taiwanu. Předtím, než jsem se ve Švýcarsku v roce 1990 vrátil ke svému původnímu povolání, tak jsem získal profesionální zkušenosti v určitých oblastech, které nesouvisí s vyučováním. Do března 1993, kdy jsem byl propuštěn v důsledku publikace mé první revizionistické knihy, jsem vyučoval latinu a francouzštinu v Therwilu, malém městě nedaleko Basileje.

V říjnu 1994 jsem získal práci učitele němčiny pro zahraniční studenty v soukromé jazykové škole v Basileji. I když ta práce byla špatně placená, hodná pro mě znamenala, protože většina mých studentů byli vysoce motivovaní dospělí. I když ředitel této školy, pan Remo Orsini, nesdílel moje názory na Holocaust a sionismus, byl tolerantní vůči mým revizionistickým aktivitám (o kterých jsem nikdy při vyučování nemluvil). V srpnu 1998, po neslavném Bádenském procesu, ve kterém jsme byli já a můj vydavatel Gerhard Förster odsouzeni do vězení kvůli našim revizionistickým publikacím, mi pan Orsini neochotně propustil, aby zabránil zruinování školy, která by se stala terčem pomlouvácké kampani, kdybych na ní nadále působil jako učitel. Kromě několika překladatelských prací jsem po Bádenském procesu nemohl ve Švýcarsku najít žádnou práci, protože se nikdo neodvážil mi zamítnat. 15. srpna 2000, v den svých 49. narozenin, jsem opustil Švýcarsko a nehodlám se tam vrátit, dokud se nezmění politická situace a Švýcarsko nebude opit svobodnou zemí (pokud bych se vrátil, byl bych bezprostředně zatčen).

Před rokem 1991 jsem o revizionismu nic neviděl. I když jsem si myslel, že 6 milionů je jaksi zveličené číslo, nikdy jsem nemil nejmenší pochybnosti, co se týká reality nacistického vyhlazovacího programu a vražedných plynových komor. Matně jsem vnímal existenci autorů, kteří zpochybňovali dokonce i přibližnou pravdivost oficiálního tvrzení o Holocaustu, ale myslel jsem si, že jde jen o bandu neonacistů, snažících se oživit Hitlera, takže jsem se nijak nepokoušel zjišťovat si jejich argumenty. V té době jsem ale byl dosti anti-sionisticky zaměřený. Zprv jsem byl úplně znechucený nelidským zacházením Izraele s Palestinci, za druhé mi rozěloval fakt, že Židé tak hanebně využívají tragédii, která je postihla během druhé světové války, aby získali velké finanční objemy od Německa a aby oslovili celý německý národ. Protože jsem mil mnoho německých příbuzných (můj otec se narodil v Německu a do Švýcarska přišel až v roce 1947), byl jsem germanofil už od raného dětství a bylo pro mě úplně nepojatelné vinit německý lid jako celek za Hitlera a jeho Holocaust. I když jsem se všeobecně velmi zajímal o současnou historii a především o 2. světovou válku, vždy jsem se snažil držet stranou od tématu Holocaustu. Holocaust byl ošklivou a hanebnou epizodou evropské a německé historie a necítil jsem žádnou touhu poznat hrozné detaily.

Všechno se změnilo v dubnu 1991, kdy jsem se seznámil se starším švýcarským gentlemanem, panem Arthurem Vogtem. Vogt, učitel matematiky a biologie v důchodu, který se narodil v roce 1917, byl od té doby mým blízkým přítelem a štídrým sponzorem. Při našem prvním setkání se představil jako revizionista a vinoval mi kazetu s revizionistickým textem, kterého byl sám autorem. I když mi jeho text příliš neprospěl, byl to pro mě vážný šok. Zjistil jsem, že revizionisté mají několik platných argumentů a nemůžou být jednoduše odmítnuti jako blázní nebo šarlatáni. Proto jsem Vogta požádal o víc informací. Poslal mi tři revizionistické knihy, které byly v té době nejlepší: Verité Historique ou Verité Politique? od Serge Thiona (La Vieille Taupe, Paříž 1980), The Hoax of the Twentieth Century Arthura Butze (Institute for Historical Review, Torrance, California 1977) a Der Auschwitz Mythos Wilhelma Stäglicha (Grabert Verlag, Tübingen 1979). Už před studiem těchto knih jsem četl německý překlad článku, který jsem také dostal od Vogta. Byl zveřejněn v novinách sovětské komunistické strany Pravda 2. února 1945, týden po osvobození osvitimského koncentračního tábora Rudou armádou (o čtyři roky později jsem v Moskvě držel v rukou originál). Autor tohoto článku, sovětský židovský reportér Boris Polevoj, který navštívil Osvitím bezprostředně po jejím osvobození, psal o "vražedné instalaci montážní linky, kde byly současně stovky lidí zabíjeny elektrickým proudem." Polevoj se také zmíňuje o plynových komorách ve východním sektoru osvitimského tábora. Dnes nikdo netvrdí, že Němci používali elektrický proud na zabíjení lidí a podle oficiálního tvrzení byly osvitimské plynové komory v Birkenau, v západní části hlavního tábora, ne ve východní části. Po přečtení tohoto článku jsem viděl, že revizionisté mají pravdu: plynové komory a tvrzení o masovém vyhlazování byly vymyšlené propagandisty a první tvrzení nesouhlasí s timi pozdějšími.

V ten den, 29. dubna 1991, jsem se rozhodl vinovat svůj život boji proti největšímu podvodu, který kdy lidská mysl stvořila. Vedl jsem dlouhé debaty s Arthurem Vogtem, který oceňoval můj entuziasmus a často mi dával užitečné rady. Abych měl dostatek času na své historické studování, učil jsem jenom 15 hodin týdně, což samozřejmě znamenalo snížení, i když stále velmi slušný příjem (ve švýcarských školách jsou učitelé velmi dobře placeni). Tehdy už existovalo množství revizionistických knih a článků, ale většina z nich se zabírala specifickými aspekty Holocaustu. Protože neexistoval žádný lehký pochopitelný úvod do revizionismu a jeho argumentů, rozhodl jsem se jeden napsat sám. Název knihy měl být Der Holocaust-Schwindel (Podvod Holocaustu). V březnu 1992 jsem navštívil nejznámějšího revizionistu na světě, profesora Roberta Faurissona, v jeho domě ve Vichy. Kariéra Faurissona, který byl respektovaným profesorem francouzské literatury, byla zruinovaná kvůli jeho revizionistickým článkům. Mnohokrát byl souzen, byl pokutován astronomickými sumami a v roce 1989 byl brutálně zbit a skoro zavražděn gangem židovských násilníků, kteří se nazývali "Synové židovské paměti". Faurisson korigoval rukopis méj budoucí knihy. Jeho brilantní intelekt a mimořádná odvaha a nekompromisní hledání pravdy na mě hluboko zapůsobily.

Nakonec jsem zjistil, že Der Holocaust-Schwindel bude příliš dlouhý na to, aby sloužil jen jako úvod do revizionismu. Proto jsem napsal zkrácenou verzi, která byla publikována začátkem roku 1993 pod názvem Der Holocaust auf dem Prüfstand (Holocaust pod scannerem). Kniha byla později přeložena do francouzštiny, holandštiny, španilštiny, itaštiny, bulharštiny, arabštiny a švédštiny. Bezprostředně po vydání této knihy jsem přišel o práci v Therwile kvůli údajnému neetickému jednání. Der Holocaust-Schwindel byl publikovaný krátce po první knize. Spousta čtenářů milá ráda především poslední tři kapitoly, ve kterých jsem kritizoval politické důsledky podvodu mnohem tvrději, než jakýkoliv revizionista předtím. Úvod, napsaný Faurissonem, byl etenai velmi dobe poijat.

V dubnu 1993, jen pár dní po mém propuštění z práce učitele, jsem se seznámil s nimeckým rodákem, inženýrem Gerhardem Försterem, kterému tehdy bylo 73 roků. Förster, který bydlel ve Würenlos blízko Curychu, byl revizionistou dlouhé roky. Jeho otec, Slezan, zahynul bhem brutálního vyhnání cca 12 milionů Němců z východních nimeckých teritorií, připojených k Polsku po 2.svitové válce a Förster byl hluboce ranin faktem, že se nikdo nestaral o hroznou tragédii jeho národa, zatímco média každodenní vytváela rozruch kolem falešného židovského Holocaustu. Protože Förster nebyl sám schopný napsat historickou knihu – byl velmi nadaný stroja, ne spisovatel – a protože už jsem mil dobrou znalost tématu, podnítil mi napsat knihu o svidecstvích oetých svdků, na kterých je tvrzení o osvitimských plynových komorách vylučeni založené (jak vysvětlím později, neexistuje žádný materiální nebo dokumentární důkaz pro existenci jediné vražedné plynové komory v žádném nimeckém koncentračním táboře a oficiální tvrzení o Holocaustu úplni spoívá na zdrojích oetých svdků).

Zatímco některé ze zdrojů, které jsem potřeboval pro novou knihu, byly dostupné, jiné se získávaly velmi obtížni. V září 1993 jsem navštívil italského revizionistického vidce Carla Mattognoho, který se svou rodinou žije nedaleko Říma. Mattogno se studiu Holocaustu vnoval už víc než deset roků předtím, než jsem ho první uvidil a vlastnil působivou sbírku vzácných dokumentů. Mnohé z nich byly v poištině (naučil jsem se tento těžký jazyk kvůli jeho důležitosti pro studium Holocaustu). Okopiroval jsem materiály, které jsem potřeboval pro svou knihu. Od mojí první návštěvy jsem s Mattognoim úzce spolupracoval, přeložil jsem mnoho jeho dil, podnikli jsme spolu šest výprav a napsali tři knihy. Mattognova znalost tématu Holocaustu se nedá přirovnat k nikomu, ale jeho knihy se těžko etou kvůli jejich vysoce akademickému a tajemnému stylu. Protože v Itálii neexistuje žádný anti-revizionistický zákon, Mattogno nebyl nikdy pronásledovaný. Je jedním z mých nejlepších přátel a kdykoliv k nimu přijdu, jsem vnímán jako člen rodiny.

Moje kniha Auschwitz: Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust (Auschwitz: Přiznání vykonavatelů a oetých svdků Holocaustu) byla Försterem publikovaná v srpnu 1994, nikolik měsíců před pojetím potupného "anti-rasistického zákona" (článek 261b švýcarského trestního zákoníku). Obsahovala kritickou analýzu 30 svidecství oetých svdků o údajných vražedných plynových komorách v Osvitimi. Můj závír byl jednoznaený: Všichni "oetí svdci" lhali. Svými výpověmi oividni protieli jeden druhému a v případech, kdy se shodovali, obsahovaly jejich výpovědi pravidelní ty samé logické a technické nemožnosti. Mnoho svdků například tvrdilo, že v Osvitimi trvalo spalení tœch mrtvol v kremaeni peci 20 minut. Dokonce i v moderních krematoriích trvá spalení jedné mrtvol y cca 1 hodinu a jak z dokumentů víme, totéž platilo i pro nimecká krematoria. Protože si svdci nemohli vymyslet podobné absurdity nezávisle na sobě, bylo zoejmé, že byli instruováni, aby lhali (mnoho z nich svdilo před polskými, britskými a americkými trestními soudy, jejichž úlohou bylo "dokázat" existenci plynových komor), nebo že jeden svidek jednoduše zopakoval to, co slyšel od jiného svdka, nebo co si přečetl v knize. Protože prakticky všichni oetí svdci byli bývalí židovští vizni koncentračních táborů, byli rádi, že se můžou pomstít Němcům, kteři jim vzali svobodu a rádi vyprávili o všech druzích divokých krutostí, aby zdiskreditovali reputaci nimeckého národa na desetiletí, pokud ne na staletí.

V září 1994 jsem se zúčastnil revizionistické konference v Kalifornii, která byla organizována prostřednictvím The Institute for Historical Review (P.O.Box 2739, Newport Beach, CA, 92659, USA; IHR publikuje vidický Journal of Historical Review). Na této konferenci jsem se seznámil s historikem Markem Weberem, oeditelém IHR. Taktéž jsem se setkal s Bradley Smithem, Ernestem Zündelem a dalšími vedoucími osobnostmi revizionismu Holocaustu.

V říjnu 1995 Förster publikoval mou etvrtou revizionistickou knihu Todesursache Zeitgeschichtsforschung (Příčina smrti: Výzkum soueasné historie). Tato kniha by mohla být nazvána novelou pro její fiktivní pojetí: V nimecké škole diskutují tři skupiny studentů o Holocaustu a dalších delikátních historických tématech. Jedna skupina víoř ortodoxnímu tvrzení o Holocaustu, druhá nevíoř a obí prezentují nejlepší argumenty. Na konci debaty, kterou vyhrájí revizionisté, je sleena Margarethe Lámple, učitelka, konvertována na revizionismus. Poichází o svoje zamítnání kvůli podpoře kontroverzní debaty o Holocaustu a brzo poté je zavraždina, odtud název knihy. I když tato kniha není nejvideetější knihou, kterou jsem napsal, je jistí mo nejpopulárnější. Byl jsem překvapený, když jsem zjistil, že nikteři etenai víoř, že se tento příběh odehrál ve skuteeném životě – jedna nimecká paní dokonce chtěla vidit, kde je sleena Lámple, nešťastná hrdinka novely, pochována, aby mohla položit kvitiny na její hrob!

V eervenci /srpnu a listopadu/prosinci jsem uskutečnil první tři návštěvy Moskvy spolu s Carlem Mattognoim kvůli práci v ruských archivech. Našli jsme haldy dokumentů z období války, týkajících se Osvitimi a dalších národní-socialistických koncentračních táborů a udílali jsme tisíce fotokopii. Mnoho z nich od té doby použil Mattogno ve svých knihách. Bhem naší první výpravy nás doprovázel náš virný přítel Russ Granata, postarší Američan italského původu. Granata, který v anglietini publikoval nikolik Mattognových prací, má tei svou vlastní revizionistickou stránku.

V roce 1996 byl do ruštiny přeložen rukopis knihy, která nemila být v nimeini nikdy vydaná – shrnutí revizionistických argumentů pod názvem Mit o Kholokoste (Mýtus o Holocaustu). Kniha byla první publikována jako zvláštní vydání nacionalistického a anti-sionistického misieníku Russki Vestnik a byla mimoeadní úspšná. Nimecký rukopis byl brzy nato přeložen do anglietiny. Tato anglická verze neexistuje v tištině podobi, ale je dostupná na internetu pod názvem Holocaust or Hoax? The arguments.

V lednu 1997 jsem publikoval esej nazvanou Vom Untergang der Schweizerischen Freiheit (Úpadek švýcarské svobody), zdrcující útok na "anti-rasistický zákon", který byl poijat dva roky předtím. Ukázal jsem, že zákon byl eisti sionistickým výtvořem a že jeho hlavním zákonem byla represe vůči revizionismu Holocaustu. O dva a půl roku později, v říjnu 1999, mil tento booklet vyvolat politickou bouři. Christoph Blocher, populistický politik, který vede pravicové koidlo konzervativní švýcarské Lidové strany, obdržel výtisk Vom Untergang der Schweizerischen Freiheit od jednoho z mých přátel a podíkoval mu v krátkém osobním dopise s uvedením, že Jürgen Graf má pravdu. Týden před říjnovými volbami, ve kterých se oekávalo velké vítězství Blocherovy strany, nedilník Sonntagsblick publikoval uvedený dopis a osoil Blochera z jeho údajných pro-revizionistických sympatií. Nikolik dní přopomínalo Švýcarsko blázinec, kde média nemluvila o niem jiném, než o Blocherovi dopise. Jak se dalo předpokládat, Blocher hodil ručník do ringu a tvrdil, že udílal politováníhodnou chybu a že tuto knihu nikdy nečetl. Kampaň ustala a Blocherova strana vyhrála se slibným náskokem.

V létě 1997 jsem spolu s Carlem Mattognoim cestoval po Polsku, Lotyšsku a Bilorusku. V Polsku jsme pátrali v archivech bývalých koncentračních táborů Majdanek a Stutthof a nafotili množství snímků údajných plynových komor. Po návratu z této výpravy jsme napsali knihu o Majdanku. KL Majdanek. Eine historische und technische Studie (Koncentrační tábor Majdanek. Jedna historicko-technická studie) byla vydána nakladatelstvím Germara Rudolfa Castle Hill Publishers (Hastings, TN34 3ZQ, UK) v září 1998. Přibližni 2/3 knihy napsal Mattogno jako autor velmi obtížných technických kapitol o plynových komorách, na které by moje technické vidomosti byly úplni nedostateené.

V květnu 1998 jsme s Matognoim podnikli výlet do Belgie a Holandska. V belgických Antverpách jsme navštívili jednoho z našich nejlepších přátel, neúnavného revizionistického vydavatele Siegfrieda Verbekeho, klíčovou osobu evropského revizionismu. V holandském Amsterdamu jsme strávili několik dní v archivech, kde je uloženo mnoho dokumentů z období války – také o nimeckých koncentračních táborech.

16. července 1998 jsme se ocitli s mým vydavatelem Gerhardem Försterem před soudem ve švýcarském Baden u kvůli údajnému porušení "anti-rasistického zákona". Tento zákon zakazuje "popírání, minimalizování nebo ospravedlňování genocidy", ale nezmiňuje se ani o plynových komorách nebo šesti milionech, dokonce ani o Židech a Holocaustu. Znění "anti-rasistického zákona" dává možnost tolika druhům interpretace, že umožňuje soudcům odsoudit kdekoho za kdekdo. Já jsem byl odsouzen na 15 měsíců vězení nepodmíněně, zatímco Förster dostal 12 měsíců – k tomu jsme dostali astronomické finanční pokuty. Byl jsem dokonce potrestán za knihy, které jsem napsal ještě před přijetím tohoto zákona! Dokumentace o tomto procesu se (v angličtině) nachází v posledních kapitolách méj knihy Holocaust or Hoax? The arguments.

Förster, který byl v průběhu procesu tak nemocný, že musel být do soudní síně přivezen na vozíku, zemřel o devět týdnů později, 23. září 1998. Navštívil jsem ho v nemocnici tři dny před jeho smrtí. Je pochován ve Würenlos, kde strávil poslední desetiletí svého života. Až odpovídá v pokoji!

Můj advokát Dr. Urs Oswald odvedl vynikající práci, ale protože šlo o politický proces, rozsudek byl vynesena předem a žádný advokát ho nemohl ovlivnit. Samozřejmě se Dr. Oswald proti rozsudku odvolal. 23. června 1999 soud v kantonu Aargau potvrdil rozsudek, načež se Dr. Oswald odvolal k nejvyššímu soudu v Lausanne. V dubnu 2000 jsem se dozvěděl, že odvolání bylo zamítnuto a bylo mi nařízeno hlásit se 2. října ve viznici. Tou dobou jsem byl v Moskvě se svou snoubenkou. Švýcarská organizace Verité et Justice, kterou vedeme spolu s Rene-Louis Berclazem a Phillipe Brennestuhlem, publikovala o mém případě dokumentaci Un proces politique au scanner. L'affaire Jürgen Graf (Politický proces pod scannerem. Případ Jürgen Grafa). Tento booklet byl přeložen do němčiny pod názvem Inquisitoren in Aktion (Inkvizitoři v akci). Obi verze jsou k dostání u Verité et Justice, C.P.355, 1618 Chatel-St. Denis, Switzerland a na internetové stránce Wilhelm Tell. Zpráva v angličtině je založená na této dokumentaci, ale zabývá se jen prvním – Badenským – procesem, zatímco brožura od Verité et Justice se zabývá i druhým procesem v Aargau a obsahuje množství zákulisních informací o neslavném "anti-rasistickém zákonu".

V březnu 1999 jsme s Matognoiem uskutečnili další výlet do Polska, abychom dále pátrali v archivech. Také jsme navštívili archivy v ěchách, na Slovensku a v Maďarsku. Během první části našeho putování nás doprovázel australský revizionista Dr. Fred Toben. Toben, ředitel Adelaide Institute, byl později v Německu zatčen a strávil sedm měsíců ve vězení, protože publikoval svoje revizionistické materiály na internetové stránce v Austrálii (kde není žádný anti-revizionistický zákon). Podle nedávného rozhodnutí nimeckého nejvyššího soudu každý, kdo publikuje revizionistický materiál na internetu v jakékoliv zemi na světě, může být zatčen a poslán do vězení až na 5 roků – jakmile vstoupí na území Německa.

Po návratu do Itálie jsme napsali knihu o Stutthofu, Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsozialistischen Judenpolitik (Koncentrační tábor Stutthof a jeho funkce v židovské politice národních socialistů), která byla publikována prostřednictvím Castle Hill Publisher, Hastings, na podzim téhož roku. Stejně jako naše kniha o Majdanku, i kniha o Stutthofu je už přeložená do angličtiny, ale ještě není k dispozici v tištině podobě. Anglické verze obou knih se objeví v roce 2001.

Začátkem roku 2000 Castle Hill Publisher vydal méj knihu Riese auf tonernen Füßen. Raul Hilberg und sein Standardwerk über den Holocaust (Obr na hlininých nohách. Raul Hilberg a jeho standardní práce o Holocaustu), zničující útok na amerického Žida Raula Hilberga, původem Rakušana, jehož trojdílná studie "The Destruction of the European Jews" (konečná verze se objevila v roce 1985) je všeobecně vyzdvihoována jako standardní práce o Holocaustu. Odhalil jsem otevření falešné metody, používané Iháem Hilbergem na podporu ortodoxních tvrzení o Holocaustu. Tato kniha se objeví v angličtině na jaře roku 2001.

V letech 1999 a 2000 jsem se účastnil mnoha aktivit ve prospěch Verité et Justice, organizace bojující za obnovení intelektuální svobody ve Švýcarsku. V březnu 2000 Verité et Justice vydala svůj druhý booklet, Le Contre-Rapport Bergier (Anti-Bergierova zpráva), která důkladně vyvrátila zákeanou Bergierovu zprávu (koncem roku 1999 skupina sionistických a pro-sionistických propagandistů, vedených profesorem Bergierem, vydala tzv. Bergier Report, označující Švýcarsko za zemi hluboce zapojenou do nacistického Holocaustu. Tato tendenční zpráva, která obsahovala početná překroucení a otevřené lži, měla sloužit jako ideologické ospravedlnění pro další židovské finanční nároky vůči naší zemi.). Francouzská i nimecká verze naší odpovědi Bergierovi jsou k dostání u Verité et Justice na internetové stránce Wilhelm Tell. V září 2000 Verité et Justice zdokumentovala mučivý proces 79-letého revizionistického vydavatele Gastona-Armanda Amaudruza, kterého soud v Lausanne odsoudil na jeden rok vězení za zpochybňování šesti milionů a pochybností o existenci nacistických plynových komor, ve svojí třetí brožurce Le proces Amaudruz. Une farce judiciaire (Proces Amaudruz. Parodie spravedlnosti), nimecká verze: Der Amaudruz-Prozess. Eine Justizfarce).

V dubnu a v květnu 2000 jsme s Matognoim opět navštívili Moskvu, abychom ukončili naši práci v archivech. Koncem května jsem se zúčastnil 13. konference Institute for Historical Review v Kalifornii, kde jsem měl přednášku na téma "Co se stalo se Židy, kteří byli deportováni do Osvětí, ale nebyli tam registrováni?" (Text této přednášky byl publikován v The Journal of Historical Review, Volume 19, Number 4, July/August 2000). O tři měsíce později, v polovině srpna, jsem doprovázel Richarda Kregeho, mladého a brilantního australského inženýra, do Polska. Účel tohoto výletu bude vysvětlěn později. Z Polska jsem jel do Ruska a potom na Ukrajinu, kde jsem pátral ve Lvovských archivech. Měl bych dodat, že všechny tyto výpravy byly možné díky štídrým sponzorům.

Revizionismus radikální změnil můj život. I když se moje existence stala nebezpečnou a riskantní, je teď mnohem zajímavější a smysluplnější, než kdykoliv předtím, protože vím, že bojuji proti němu fundamentální zlému. Objevení pravdy o Holocaustu bylo intelektuálním dobrodružstvím a otevřelo mi oči. Po zjištění, že vyhlazování Židů a vražedné plynové komory jsou jen velké podvody, pochopil jsem pravou povahu "západní demokracie" a začal jsem si uvědomovat fakt, že nepřátelská, cizí menšina je vedoucí silou, stojící za dekadencí a úpadkem západní společnosti. Holocaust je jenom nejextrémnější případ lži, kterými Židy ovládaná média otravují svět. Velmi důležitým příkladem je nenávislná propaganda vůči Iránské islámské republice. Židé a jejich poskoci nenávidí Irán, protože tato země se odváží vzdorovat politickému, vojenskému a kulturnímu imperialismu jedině zbývající velmoci, sionisty ovládaných USA. Je důležité si pamatovat, že lidé, kteří neustále lžou o "plynových komorách" a "šesti milionech" jsou ti samí, kteří neúnavně osočují Irán a islámskou revoluci. Jsou to stejní lidé, kteří propagují potraty, práva homosexuálů (včetně práva homosexuálů na sňatek s partnerem a adopci dítěte), hardcore pornografii a podobné odpornosti.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

trodas

Administrator

Skupina: Admin
Pošpivku: 1225
Uživatel e.: 1
Elenem od: 2-February 03

Vloženo: Oct 30 2005, 12:34 PM

Oficiální tvrzení o Holocaustu

Slovo "holocaust" pochází z řečtiny a znamená "zničení ohněm". Dnes je téměř výlučně používáno na označení údajného vyhlazování Židů Němci během 2.světové války.

Podle ortodoxních historiků národní socialistické vedení, rozhodnuté vyhladit židovskou rasu, založilo šest vyhlazovacích táborů, kde bylo zplynováno (šest) milionů Židů. Všechny šest vražedných továren bylo umístěných v Polsku (anebo na územích, která patřila Polsku před válkou a byla v roce 1939 připojena k Německu a následně vrácena Polsku v roce 1945). Ětyři z nich (Belzec, Treblinka, Sobibor a Chelmo) byly uesti vyhlazovací tábory, které přežilo jen pár Židů. V Belzecu, Treblince a Sobiboru byli Židé vražděni v plynových komorách, v Chelmu v plynových náklaiících. Zbylé dva tábory, Osvitím a Majdanek, sloužily jako továrny na smrt i jako pracovní tábory. V těchto dvou táborech byli práce neschopní Židé zplynováni, zatímco ti práce schopní byli na eas ušeteni. Tla zplynovaných Židů byla spalena, easteeni v krematoriích, easteeni na otevřeném ohni, takže se po válce nenašly žádné masové hroby. Protože všechny rozkazy ke zplynování byly vydány ústní, nikdy nebyly nalezeny dokumenty, potvrzující existenci vražedných plynových komor. Historici Holocaustu tvrdí, že – kromě masových zplynování – Němci zastaelili 1-2 miliony Židů na východní frontě. Podle nich v nimecké sféoe vlivu zemelo 5-6 milionů Židů. Víc než polovina z nich byla zavražděna v plynových komorách (a v mnohem menším počtu v plynových náklaiících), velká část z nich byla zastaelena na okupovaných sovietských územích a zbytek (nikolik set tisíc) zemelo na nemoci, hlad a v důsledku špatného zacházení v pracovních táborech a ghetech.

O tom je oficiální verze Holocaustu, popsaná ve standardní práci Raula Hilberga The Destruction of the European Jews. Ale jak si následně ukážeme, první verze byly velmi odlišné od tvrzení, která jsou nám prezentována dnes.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...Just keep folding, just keep folding... [my config](#)

trodas

Administrator

Skupina: Admin
Pošpivku: 1225
Uživatel e.: 1
Elenem od: 2-February 03

Vloženo: Oct 30 2005, 12:38 PM

Revizionistická teze

Nikdo nepopírá pronásledování Židů během 2.světové války. Toto pronásledování bylo velmi reálné a velmi brutální. Malá skupinka vidců s rostoucím vlivem, kteří se nazývají "revizionisté" – jejich oponenti raději používají termín "popírači Holocaustu" – tvrdí, že Němci nikdy neplánovali vyhladit židovský lid, že továrny na smrt, vražedné plynové komory a plynové náklaiíky neexistovaly a že počet 5-6 milionů židovských obětí je nezodpovědným nadsazováním. Revizionisté nepopírají, že mnoho Židů bylo Němci zastaeleno na okupovaných sovietských územích, ale považují počty preferované ortodoxními historiky (1-2 miliony zastaelených Židů) za velmi nadhodnocené.

Pro revizionisty není židovská tragédie během 2.světové války v zásadě odlišná od tragédií mnoha jiných národů během války. Pronásledování etnických a náboženských menšin, koncentrační tábory a nucené práce, stělení civilistů – všechny tyto události se v historii mnohokrát odehrály. Pro revizionisty tedy to, co se přihodilo Židům, nebyla v žádném případě historicky unikátní záležitost, jak tvrdí oficiální historici.

Abychom se ujistili, kdo má pravdu, jestli ortodoxní historici nebo revizionisté, musíme vyěšit kritickou otázku plynových komor (Když se odkazují na "plynové komory", stále mám na mysli vražedné komory, ne dezinfekční komory, které se nacházely ve všech táborech a v nimeckých vojenských táborech byly easto nazývány plynovými komorami.). Pokud vražedné plynové komory neexistovaly, nebyl žádný Holocaust, protože neexistovala vraždicí zbraň a šestimilionová cifra by musela být drasticky zredukována, když nikolik milionů zplynovaných Židů byli neexistující lidé.

Revizionisté samozřejmě nemohou dokázat, že nebyli zplynováni žádní Židé. Je obvykle velmi těžké dokázat, že se ureitá událost neodehrála. Nikdo z nás například nemůže dokázat, že nikdy nespáchal vraždu. Ale pokud nás nikdo obviní z vraždy, musí poskytnout nezvratné důkazy, aby podpořil svoje obvinění, jinak bude považován za lháoe šířícího pomluvy. Ačkoli revizionisté nemůžou dokázat, že během 2.světové války nebyli zplynováni žádní Židé, jsou schopni dokázat, že údajné masové vražděni v plynových komorách, jak je popisované oěitými svidky, se nemůže uskutečnit, protože je technicky nemožné. Můžou také demonstrovat, že by bylo dost nemožné odstranit v těchto tzv. vyhlazovacích táborech miliony lidských těl.

I kdyby obránci tvrzení o Holocaustu byli schopni vyprodukovat dokument, že nijací Židé byli během 2.světové války zplynováni, nevyvrátilo by to revizionistickou tezi, protože jeden nebo dva izolované případy by pravděpodobně byly prací pár zloineckých individuí. Mlo by se však zdraznit, že ani jeden případ zplynování Němci během 2. světové války nebyl nikdy dokázán dokumentem a že spojenecké jednotky, které osvobodily nimecké koncentrační tábory v letech 1944 a 1945, nenašly ani jedno tělo zplynovaného vizni. To je poiznavané ortodoxními historiky Holocaustu.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...Just keep folding, just keep folding... [my config](#)

trodas

Administrator

Skupina: Admin
Pošpivku: 1225

Vloženo: Oct 30 2005, 12:41 PM

Jak jsou revizionisté prezentováni v médiích

Když chcete kontrolovat společnost, musíte kontrolovat média. Průměrný občan víoř tomu, co eře v novinách a vidí v televizi. Z tohoto důvodu převážná většina lidí v západní společnosti akceptuje oficiální tvrzení o Holocaustu a odmítá revizionismus – o kterém neví nic, protože média prezentují revizionistické argumenty hrubí překrouceným způsobem. Tvrdí například, že revizionisté popírají pronásledování Židů nebo existenci koncentračních táborů.

Když švýcarská televize komentovala Badenský proces proti mně a mému vydavateli Gerhardovi Försterovi, ukazovali snímky mrtvých vizů

Uživatel e.: 1
Elenem od: 2-February 03

koncentračních táborů, nalezených americkými a britskými jednotkami na jaře 1945, naznačujíc, že revisionisti odmítají takové fotografie jako podvrhy. Ale žádný revisionista nikdy netvrdil, že tyto fotografie jsou podvrhy. V posledních měsících války desetitisíce vyzův v nimeckých koncentračních táborech zemřelo kvůli kolapsu nimecké infrastruktury v důsledku neustálého spojeneckého bombardování, které vedlo ke katastrofickému nedostatku léků a potravin v táborech. Noví vizi byli ustaveni posláni do západních táborů, když byly východní tábory evakuovány, takže západní tábory byly hrozně přeplněné. Insekticid proti vším nebyl k dostání, takže se šíil tyfus a mnoho vyzův podleho této chorobě. Za těchto podmínek v době od ledna do dubna 1945 zemřelo v koncentračním táboře Dachau 15 389 lidí, když úmrtnost v době od ledna 1940 do prosince 1940 byla 12 060 lidí (Paul Berben, Dachau. The official History, The Norfolk Press, London 1975; tyto údaje jsou všeobecně akceptované ortodoxními i revisionistickými historiky). Dokonce ani nejhorlivější obránci oficiálního tvrzení o Holocaustu neřekají, že hrozná scéna, kterých byli svědky američtí a britští vojáci v osvobozených táborech (velké procento obětí byli neřidě), byly výsledkem záměrné politiky vyhazování. Podle ortodoxního tvrzení o Holocaustu bylo plynování v Osvitimi, posledním funkčním "vyhazovacím táboře", zastaveno koncem října, respektive začátkem prosince 1944. V západních teritoriích, jako byly Dachau, Buchenwald a Bergen-Belsen, které Britové a Američané osvobodili na jaře 1945, nebyly vražedné plynové komory. Ale průměrný televizní divák to neví. Ví, že tla ukázaná v televizi, jsou tla zavražděných Židů a velmi se zlobí na revisionisty, kteří zřejmě popírají nepopíratelné. Média tak "dokazují" plynování v Osvitimi a Treblince ukazováním obětí tyfu a hladu v Dachau a Bergen-Belzenu!

Média, která nikdy neumožní revisionistům prezentovat svoje názory, je rutinně popisují jako neonacisty, kteří falzifikují historii, aby oěistili národní socialistický režim. To je úplnou lží z několika důvodů:

- Revisionismus není politickou ideologií. Revisionisti nemrhají čas debatami o tom, jestli Hitler mil nebo nemil pravdu. Revisionisti chtějí jednoduše zjistit, co se skutečně stalo.

- Otec revisionizmu, Francouz Paul Rassinier, byl bývalým viziem dvou koncentračních táborů (Buchenwald a Dora). Rassinier, který nebyl Žid, byl členem anti-nacistického hnutí odporu. V roce 1943 byl zatčen a mučen a následně poslán do koncentračního tábora Buchenwald. Po válce četl Rassinier mnoho vyložení živých tvrzení o Buchenwaldu. Bývalí vizi tvrdili, že v tomto táboře byla plynová komora, o čemž Rassinier viděl, že to není pravda, jelikož byl sám v Buchenwaldu. Ve svojí z větší části autobiografické knize Le Mensonge d'Ulysse (Odysseova lež), která se objevila v roce 1950 a je snad stále nejlepším podáním, jaké kdy bylo napsáno bývalým viziem nimeckého koncentračního tábora, Rassinier vyjádřil svůj názor, že plynové komory v některých táborech bezpochyby existovaly, ale že počet obětí byl velmi nadhodnocený. Ve svojí knize z roku 1964 Le drame des Juifs europeens (Drama evropských Židů, Les sept couleurs, Paris 1964), označil plynové komory a tvrzení o vyhazování Židů za "nejbizarnější lež všech dob". Rassinier zemřel v roce 1967.

- Nikteoí Židě, jako například velmi odvážný a velmi anti-sionisticky založený Josef Gideon Burg (který zemřel v roce 1990), podpořili revisionistický úhel pohledu (Mladý americký židovský revisionista David Cole ustoupil před několika lety, protože výtržníci z Jewish Defense League mu udílali ze života peklo a vyhrožovali mu smrtí).

- Je pravda, že nikteoí revisionisté – v žádném případě všichni – sympatizují s národním socialismem, ale to je úplně irelevantní, když se počítají jen argumenty. Když astronom tvrdí, že objevil novou planetu, neptáme se, zda je fašista, konzervativní, liberál, socialista či komunist. Chceme jenom vidět, jestli skutečně objevil planetu nebo ne.

Nikteoí revisionisti se pokoušeli obejít obvinění z "neonacismu" silnými anti-nacistickými a anti-Hitlerovskými prohlášeními. Nepomohlo jim to ani za mák, protože každý, kdo zpochybňuje plynové komory a šestimilionovou cifru, bude médii automaticky označen jako "neonacista", a "hitlerista", i kdyby odsuzoval Hitlera desetkrát denně.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding...

my config

Vloženo: Oct 30 2005, 12:42 PM

Anti-revizionistická represe

Dodnes několik evropských zemí přijalo represivní zákony, které dílají z revisionizmu Holocaustu trestný čin. Samozřejmě tyto zákony, které hrubě porušují principy svobody projevu a svobodného historického zkoumání, odhalují slabost oficiální verze Holocaustu: Kdyby se revisionisti mílili, bylo by naprosto dostačující veřejně vyvrátit jejich tvrzení, například v televizních debatách. Ale takové debaty nejsou v tzv. svobodném světě dovolené. Jediná televizní debata mezi revisionistou a anti-revisionistou se odehrála v dubnu 1979, když profesor Robert Faurisson diskutoval s nimeckým specialistou na Holocaust, profesorem Wolfgangem Schefflerem na švýcarské televizní stanici, vysílající v italštině. Průzkum ukázal, že většina diváků vycitila, že Faurisson vyhrál. Od roku 1979 byla revisionistická pozice velmi posilována díky úsilí revisionistických výzkumníků, zatímco přívrženci oficiálního tvrzení o Holocaustu neušinili žádný pokrok. Je proto lehce pochopitelné, že výrobci veřejného mínění západní společnosti se tosou před samotnou myšlenkou otevřeně debaty o Holocaustu – mimo faktu, že žádný z ortodoxních historiků dnes nemá odvahu debatovat s kompetentním revisionistou na veřejnosti.

Anti-revizionistická represe je krutá především v Nimecku, kde přežití celého politického systému závisí na schopnosti udržet lež o Holocaustu při životě. Stovky nimeckých revisionistů byly odsouzeny k vysokým pokutám nebo do vizení. Většina z nich byla souzená podle paragrafu 130 trestního zákona ("nabádání k rasové nenávisti"). V říjnu 1992 generál Otto Ernst Remer, jeden z nejvíc vyznamenávaných vojáků 2. světové války, byl v Schweinfurtu odsouzen na 22 měsíců vizení nepodmíněně za "popírání Holocaustu". (Remer, vážně nemocný člověk, tehdy ve věku 82 let, byl přetáhl převezen do Španělska. Zemřel ve svém španělském exilu 4. října 1997.) V dubnu 1995 byl bývalý předseda NPD Guenther Deckert, učitel angličtiny a francouzštiny, odsouzen na 2 roky vizení za překlad technického projevu amerického experta na plynové komory Freda Leuchtera. Zatímco byl ve vizení, Deckert dostal další tři roky za podobné trestné činy. V červnu 1995 chemik Germar Rudolf, který napsal videovou zprávu o údajných osvitimských plynových komorách, byl odsouzen na 14 měsíců vizení. Odešel do exilu. V květnu 1996 vydavatel Wigbert Grabert dostal pokutu 30 tisíc nimeckých marek za publikování videcké revisionistické antologie Grundlagen zur Zeitgeschichte (Základ současné historie, Grabert Verlag, Tuebingen 1994). Ještě před zákazem této knihy byli nimečtí občané odsuzováni až na 6 měsíců, pokud si objednali víc jak jeden výtisk této knihy. V květnu 1996 byl historik Udo Walendy, který publikoval revisionistický čtvrtletník Historische Tatsachen, odsouzen na 14 měsíců vizení pro "trivializování Holocaustu". Walendy, chronicky nemocný sedmdesátník, dostal později dalších 22 měsíců za to, "co nenapsal". Pro ty, kteří nejsou obeznámeni s tímto případem: historik a politolog Udo Walendy nebyl souzen za to, co napsal, ale za to, co nenapsal. Soudce Knöner:

trodas

Administrátor

Skupina: Admin
Příspěvků: 1225
Uživatel e.: 1
Elenem od: 2-February 03

"Nezabýváme se tím, co jste tady napsal, to není úloha tohoto soudu, ale tím, co jste nenapsal!" (citováno z Westfalen-Blatt, May 8, 1997).

Zatímco píšu tyto řádky, Walendy, který je dnes nejprominentnějším politickým vizním represivního německého režimu, je stále za mořími. Dalším politickým vizním je inženýr Erhard Kempner, který ve vize strávil roky za "popošení Holocaustu". V žádném z těchto odporných procesů nestrávil soud ani sekundu posuzováním argumentů obviněných.

V Rakousku revizionista teoreticky riskuje 20 let vize, protože rakouské právo porovnává revizionismus k pokusům obnovit národní socialistickou vládu. Ve Francii, kde zejména jsou revizionisté početní a aktivní, se uskutečnilo kolem stovky procesů, ale s jednou výjimkou (Alain Guionnet) nebyl žádný revizionista poslán do vize, jelikož se francouzský soud obvykle spokojí s vysokými pokutami (které odsouzení musí zaplatit židovským organizacím). Ve Švýcarsku bylo od zavedení "anti-rasistického zákona" v roce 1995 odsouzeno 9 revizionistů (Arthur Vogt, Andreas Studer, Ernst Indlekofer, Aldo Ferraglia, Dr. Max Wahl, Rene-Louis Berclaz, Gaston-Armand Amaudruz, Gerhard Foerster a já sám) k pokutám nebo vize. V Belgii existuje anti-revizionistický zákon několik roků, ale nikdy nebyl aplikovaný, dokonce ani proti velmi aktivnímu editorovi Siegfriedovi Verbekemu, který posílá revizionistický materiál skoro do každé evropské země. Ve Španělsku byl historik a vydavatel Pedro Varela, který je nejen revizionista, ale také nekompromisní anti-sionista, v listopadu 1998 odsouzen na ne méně než 5 roků vize, ale rozsudek byl následně vyšším soudem zrušen. V Polsku, kde byl anti-revizionistický zákon přijat v roce 1999, byl v červnu 1999 souzen univerzitní profesor Dariusz Ratajczak, protože publikoval booklet, ve kterém objektivně sumarizoval revizionistické argumenty a uvedl, že šest milionů je nadsazené číslo. Ratajczak byl osvobozen, ale přišel o práci ještě před procesem. Mimochodem, booklet byl nazvaný Tematy niebezpieczne (Nebezpečná témata). Když jsem Ratajczaka navštívil v srpnu tohoto roku, s úsměvem mi řekl, že teď už ví, že existuje jen jedno nebezpečné téma....

Rysem anti-revizionistické represe je to, že obviněným není nikdy umožněno dokázat platnost jejich argumentů. Revizionista, který se u soudu drží svých argumentů, obvykle čelí zvláště tvrdému trestu kvůli "neochotě vyjádřit lítost nad svým činem".

V Badenském procesu proti Foersterovi a mně můj advokát Dr. Oswald předvolal dva svědky, profesora Faurissona a rakouského inženýra Wolfganga Froehlich, kteří měli svědčit, že revizionisté mají platné argumenty vůči tvrzením o plynových komorách. Faurissonovi nebylo umožněno svědčit. Froehlich, specialista na kontrolu pesticidů, však učinil prohlášení. Prohlásil, že plynování popisované bývalými osvitovými vizni bylo technicky nemožné. Jeho prohlášení znilo:

"Insekticid Cyklon B se skládá z kyseliny kyanovodíkové, absorbované v substanci granulového nosiče. Kyselina kyanovodíková je produkována prostřednictvím kontaktu se vzduchem. Bod varu kyseliny kyanovodíkové je 25,7 stupni. Čím vyšší teplota, tím rychlejší vypařování. Dezinfekční komory, ve kterých byl Zyklon B v národní socialistických táborech a jinde používán, byly zahřáté na 30 stupňů nebo víc, takže kyselina kyanovodíková se z granulí rychle vypařovala. Na druhé straně, v napůl podzemních márnících krematoria v Auschwitz – Birkenau, kde se podle očitých svědků odehrávalo masové vraždění s použitím Cyklonu B, byla mnohem nižší teplota. I kdyby někdo předpokládal, že místnosti byly zahřáté tily hypotetických obyvatel, teplota by neměla přesáhnout 15 stupňů i v letní sezóně. Kyseliny kyanovodíkové by proto trvalo mnoho hodin, než by se z granulí uvolnila. Podle tvrzení očitých svědků umíraly oběti velmi rychle. Očiti svědci hovořili o časových periodách od "bezprostřední" po dobu 15 minut. Aby zabili obyvatele plynových komor tak rychle, Němci by museli použít absurdní vysoké dávky Cyklonu B, předpokládám tak 40-50 kg na jednu plynovací proceduru. Členové speciálního komanda, kteří byli podle očitých svědků zodpovědní za odstranění těl z komory, by naráz zkolabovali, i kdyby měli plynové masky. Nadměrně velké množství kyseliny kyanovodíkové by proudilo vzduchem přes otevřené dveře, kontaminující celý tábor."

Když se inženýr dostal k tomuto bodu, přerušil ho veřejný žalobce Dominik Aufdenblatten, který se choval jako šílenec a hrozil mu obviněním z rasové diskriminace!

Na Amaudruzovi procesu v Lausanne soud odmítl vyposlechnout dva svědky, předvolané obhajobou (Faurisson a francouzský právník Eric Delcroix). V Německu byl Dr. Ludwig Bock, advokát uvizněného revizionisty Guenthera Deckerta, pokutován sumou 10 000 DM, protože žádal nezávislý expertní posudek o technické možnosti údajných plynových komor! Obhajoba je tedy prakticky paralyzovaná a advokát příliš vážně obhajující svého klienta ví, že sám riskuje obvinění a trest.

Je pozoruhodným faktem, že pevnost sionismu – USA – nemá žádný anti-revizionistický zákon, protože by to představovalo porušení prvního dodatku ústavy, která garantuje svobodu projevu. Institut for Historical Review (IHR) se sídlem v Kalifornii může publikovat knihy a organizovat revizionistické konference bez strachu z legálních represí. To ale neznamená, že američtí revizionisté jsou zabezpečeni před nepříjemnými překvapeními: v červenci 1984 teroristi, snažící se umlčet has amerického revizionismu, zničili ústředí IHR. Ale tento čin paralyzoval aktivitu IHR jen dočasně.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:45 PM

Nejjednodušší argument proti tezi vyhlazování

Kdyby byla oficiální verze o Holocaustu pravdivá, velmi málo Židů by v německé sféře vlivu přežilo. Každý Žid, kterého by Němec lapil, by byl poslán do tábora smrti (člověk se může sám sebe ptát, proč Němci museli založit vyhlazovací centra v Polsku, do kterých byli transportováni Židé z celé Evropy, namísto toho, aby je jednoduše postřelili v jejich vlastních zemích, což by bylo mnohem praktičtější). Faktem je, že velká část evropského Židovstva nebyla vůbec deportována. Ve Francii bylo deportováno 75 721 z přibližně 300 tisíc Židů, většina z nich měla zahraniční pasy. (Tento počet byl ustanovený židovským historikem Serge Klarsfeldem v jeho práci Memorial de la Deportation des Juifs de France, Beate Klarsfeld Foundation, Brussels/New York 1982, není nikým zpochybňován). Pevážně většina francouzských Židů tedy netrpěla žádnou vážnou perzekucí. To samé platilo pro Belgii – jen malá část belgických Židů viděla koncentrační tábor (na druhé straně bylo deportováno víc než 70% holandských Židů).

Rozvieme tento argument dále. Pokud by existovala politika vyhlazení, prakticky žádný Žid by nepřežil tábory. Ale vzpomínky "přeživších Holocaustu" zaplňují celé knihovny. Profesionální "přeživší", jako např. Elie Wiesel, kteří se prezentují jako svědkové Holocaustu, jsou ve skutečnosti živými důkazy, že se údajně systematické vraždění Židů neuskutečnilo.

trodas

Administrator

Skupina: Admin

Příspěvků: 1225

Uživatel e.: 1

Členem od: 2-February 03

Elie Wiesel, rumunský Žid, který byl deportován spolu se svým otcem na jaře 1944, strávil 9 měsíců v Osvitími. Když onemocněl, Němci ho poslali do táborské nemocnice. V lednu 1945, když se blížila Rudá armáda, Němci nechali na nemocných vyznících, jestli chtějí být evakuováni na západ, nebo zůstat a čekat na své ruské osvoboditele. Elie Wiesel a jeho otec zvolili odchod s Němci na západ. To všechno se nachází ve Wieselovi knize *La Nuit* (Editions de Minuit, Paris 1958).

Dokonce i tragický osud rodiny Frankových odporuje oficiálnímu tvrzení o Holocaustu. Anne Frank, která se stala po smrti světoznámou díky svému deníku (který byl ve skutečnosti z velké části napsán jejím otcem po válce, viz. Robert Faurisson, *Is the Diary of Anne Frank genuine?* IHR, Torrance 1985) byla deportována se svou rodinou z Amsterdamu do Osvitími v srpnu 1944. Krátce potom začali Němci evakuovat Osvitími kvůli zhoršující se vojenské situaci a vyznící byli postupně přesouváni do západních táborů. Anne a její sestra byly poslány do Bergen-Belzenu, kde krátce před koncem války podlely tyfu. Její matka zemřela v Osvitími v lednu 1945 (což znamená, že nemohla být zplynována, protože ti, kteří vstoupili v plynovány, jednoznačně ví, že plynování bylo zastaveno v říjnu nebo listopadu 1944). Její otec přežil, po válce se přesídlil do Švýcarska. Příklad rodiny Frankových ilustruje, že zatímco Němci tvrdí pronásledování a velké množství jich zahynulo kvůli špatným podmínkám v táborech, neexistovala politika vyhlazování, protože jinak by byla celá rodina po odchodu do Osvitími zplynována. Mnoho Židů bylo přeložených z jednoho tábora do druhého bez jakéhokoliv rizika zabít. Slavné případy jsou rakouský židovský socialista Benedikt Kautsky (celou válku přežil v táborech, nejdříve v Dachau, pak byl poslán do Buchenwaldu, následně byl přeložen do Osvitími, potom zpět do Buchenwaldu, kde byl v dubnu 1945 osvobozen), židovský historik Arno Lustiger, bývalý vizeo několika táborů a Israel Gutmann, editor encyklopedie Holocaustu, který přežil Majdanek, Osvitím, Mauthausen a Gunkirchen. Tyto časté případy by měly být vysvětlitelné nedostatkem pracovní síly ve válkou sužovaném Německu; vyznící byli posíláni tam, kde se vyžadovala jejich práce. V posledním období války byli vyznící z východních táborů překládáni do táborů na západě.

Na Amaudruzovi procesu ve švýcarském Lausanne v dubnu 2000 byli židovskými organizacemi, které se soudily s revizionistickým vydavatelem Gastonem-Armandem Amaudruzem, požádáni dva svědci, kteří "přežili Holocaust". Reich byl ve čtyřech táborech, zatímco Toman přežil Osvitím spolu se svým otcem. Než aby dokázali "nacistickou politiku vyhlazování", tyto svědkové svou samotnou existenci demonstrovali, že tato politika neexistovala. (Verite et Justice, *Le proces Amaudruz. Une farce judiciaire*, Chatel-St. Denis/Switzerland, 2000). V únoru 2000, zatímco jsem dilal výzkum v Polsku, objevil jsem zprávu polského Žida, který přežil ne méně než deset táborů: "vyhlazovací tábor" Treblinka, "vyhlazovací tábor" Majdanek a osm "obyčejných" koncentračních táborů! (Samuel Zylbersztajn, "Pamiętnik Wieszni dziesięciu obozów" in: *Biuletyn Żydowskiego Instytutu Historycznego* Nr. 68, Warsaw 1968.)

Když byli početní bývalí židovští vyznící koncentračních táborů, kteří po válce napsali svoje paměti, nuceni vysvětlit, jak se jim podařilo přežít "nacistickou vraždící mašinerii", rutinně popisují svojí záchranu zázrakem. Tady jsou dva příklady (v mojí knize *Holocaust or Hoax?* The arguments je jich mnohem víc). Elie Wiesel, který tvrdil, že Němci upalovali Židy zaživa (dnes toto obvinění nepotvrzuje žádný historik), popisuje svůj zázračný únik smrti následovně:

Nedaleko od nás šlehal z jámy plameny, gigantické plameny. Nico spalovaly. Kára dojela až k jámám a Nico z ní padalo. Byly to malé děti. Dítě! Ano, viděl jsem to na vlastní oči! Dítě v plamenech (je divem, že od té doby nemůžu spát?). Šli jsme tam také. O Nico dál byla další, větší jáma pro dospělé. "Otče", řekl jsem, "jestli je to tak, nechci dál čekat. Skočím na elektrický plot. To je lepší, než se dlouhé hodiny trápit v plamenech." (...) Náš zástup byl jen patnáct kroků od jámy. Hryzal jsem si rty, takže můj otec neslyšel skřípání mých zubů. Další desát kroků. Tři kroky. Bylo to teď celkem blízko, jáma s plameny. Sebral jsem všechnu svou zbývající sílu na vyskočení z řady a vrhnout se na ostatní drát. (...) Už tu byl skoro moment, kdy jsem stál před andilem smrti. Ne. Dva kroky od jámy nám naodílili otočit se a byli jsme posláni do baráků." (Elie Wiesel, *La Nuit*, Editions de Minuit, Paris 1958, str. 58-60.)

Ještě větší zázrak byl uveden v roce 1993 v Kanadě:

Jako jedenáctiletý chlapec v koncentračním táboře Bergen-Belzen během 2. světové války byl Moshe Peer poslaný do plynové komory přinejmenším šestkrát. Vždy přežil, s hrůzou sledující, jak mnohé ženy a děti plynované s ním kolabovaly a umíraly. "Možná děti lépe odolávaly, nevím", řekl minulý týden v interview. (...) O Peera a jeho sestry, kteří všichni přežili, se staraly dvě ženy. Po válce se Peer znovu setkal se svým otcem a jeho ženou. (*The Gazette*, Montreal, 5 August 1993).

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

[trodas](#)

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:46 PM

Evoluce tvrzení o Holocaustu

a) Vražedné metody

Od konce roku 1941 židovské organizace ve spojeneckých a neutrálních zemích zaplavily svět nekonečným množstvím příběhů o vyhlazování Židů v částech Evropy kontrolovaných Němci. Když čteme tato tvrzení, tak si všimáme, že se neshodují s dnešním tvrzením o Holocaustu. Podle toho nejnovější byli Židé vražděni dieselovými zplodinami výfuků ve čtyřech "eisti vyhlazovacích táborech" Belzec, Treblinka, Sobibor a Chelmno, zatímco Židé v Osvitími a Majdanku byli vražděni insekticidem Cyklon B (v Majdanku Němci také údajně používali jako vraždící zbraň oxid uhelný). Ale tvrzení, podávaná židovskými organizacemi během války, byla úplně odlišná. Jak jsme už viděli, Elie Wiesel ve svojí knize publikované v roce 1958 tvrdil, že Němci svoje oběti upalovali zaživa. Wiesel ochotně převzal hororové tvrzení, drahé vojenským židovským štvárečům. Další vražednou metodou, často vzpomínanou v židovské válečné propagandě, bylo vraždění elektrickým proudem. Dr. Stefan Szende, švédský Žid maiaarského původu, například popisoval údajně masové vraždění v Belzecu následovně:

"Továrna smrti představovala oblast o průměru přibližně sedm kilometrů. (...) Vlaky naplněné Židy vjížděly do podzemních místností popravčí továrny. (...) Nazi Židé byli povádáni do gigantických hal. Naráz tyto haly mohlo zaplnit několik tisíc lidí. Podlaha byla kovová a pohyblivá. Podlahy těchto hal se spolu s tisíci Židy potopily do vodních nádrží, nacházejících se pod nimi – ale jen tak, že lidé na kovové podlaze nebyli zcela pod vodou. Když byli všichni Židé ve vodi, zavedl se do ní elektrický proud. Za několik okamžiků byli všichni Židé, tisíce naráz, mrtví. Potom byla podlaha vyzdvížena z vody. Na ní ležely mrtvoly vražedných obětí. Další vpuštění elektrického proudu a kovová deska se stala křemennou pecí, do ní byla rozpálena, dokud nebyla všechna těla spálena na prach. (...) Každý jednotlivý vlak přivezl totiž až pět tisíc, nikdy i víc, Židů. Byly dny, kdy linky do Belzecu dodaly dvacet nebo víc vlaků. Moderní technologie triumfovala v nacistickém systému. Problém, jak vyhladit miliony lidí, byl vyřešen." (Stefan Szende, *Der letzte Jude aus Polen*, Europa Verlag, Zurich-New York 1945, str. 290 ff.).

14. prosince 1945, během Norimberského procesu – kde vítězové, kteří spáchali početné zločiny proti lidskosti, soudili poražené – polští představitelé poskytli zprávu o Treblince, která popisovala údajně masové vraždění v tomto táboře následujícím způsobem:

"Všechny oběti se musely svléknout ze šatů a bot, které potom byly posbírané a pak všechny oběti, nejprve ženy a děti, byly nahnány do komor smrti.(...) Po naplnění kapacity byly komory hermeticky uzavřené a byla do nich vpuštěna pára. Za pár minut bylo po všem.(...) Ze získaných zpráv se dá předpokládat, že v Treblince bylo vyhlazeno několik set tisíc Židů." (Nuremberg document PS-3311, překlad německé verze.)

K upalování zaživa, elektrickému napití a páře "obětí svídků" popisovali další vražedné metody: zadušení vypumpováním vzduchu z komory, utopení, otrava krve, pochování zaživa, masové střílení" (viz. moje kniha Holocaust or Hoax? The arguments, kapitola pit). Všechna tato tvrzení upadla do zapomnění. Zůstal jenom plyn.

b) Které tábory byly plynové komory?

V současnosti většina historiků Holocaustu tvrdí, že jen "vyhlazovací tábory", které se všechny nacházejí v Polsku, byly plynové komory (niktež historici se drží názoru, že plynování v malém rozsahu s pár tisíci oběťmi se uskutečnilo také v rakouském Mauthausenu a polském Stutthofu, ale papež Holocaustu Raul Hilberg se nezmínuje o plynování v žádném z těchto táborů ve svojí standardní práci). Podle bezprostřední poválečné verze však byla plynová komora pro vyhlazování Židů skoro v každém táboře. Britský žalobce Sir Stanley Hartcross v průběhu závěrečné fáze Norimberského procesu tvrdil, že Němci uskutečnili vraždu "jako nějakou masovou produkci v plynových komorách a pecích Osvítimí, Dachau, Treblince, Buchenwaldu, Mauthausenu, Majdanku a Oranienburgu (Nuremberg volume IMT XIX str.483, překlad německé verze). Dnes žádný sám sebe respektující historik netvrdí, že existovaly plynové komory v Dachau, Buchenwaldu a Oranienburgu, anebo že Němci vraždili v pecích (každý souhlasí s faktem, že krematoria sloužila ke zpopelnění těl mrtvých, ne živých lidí). V lednu 1946 český lékař Dr. Franz Bláha, který byl internován v Dachau a vykonával zde svou profesi, prohlásil, že osobně zkoumal mrtvolky zplynovaných vlezů (Nuremberg volume IMT V str.198, německá verze). Mnoho "obětých svídků" potvrdilo existenci plynových komor v Buchenwaldu, Dachau, Bergen-Belsenu a dalších západních táborech. V roce 1960 vedoucí německý historik Holocaustu Martin Broszat uvedl, že v koncentračních táborech "Staré Ōíše" (to je v Německu v hranicích z roku 1939) nebyla uskutečněna žádná plynování a že plynování se uskutečňovalo ve "vyhlazovacích táborech" v Polsku (Die Zeit, 19.srpen 1960). Broszat tedy anuloval a vyhlásil za neplatné všechny zprávy "obětých svídků" o plynování v západních táborech. Proč by měla být svědectví obětých svídků o plynování v Osvítimí, Belzecu a Treblince mnohem hodnověrnější, než ta o plynování v Buchenwaldu, Bergen-Belzenu a Dachau? Od Rassinerovy doby revizionisté kladou tuto jednoduchou a zřejmou otázku. Nikdy na ní nedostali odpověď.

c) Příběh o židovském mýdle

Pobuřujícím případem židovské propagandy o krutostech bylo především tvrzení, že Němci používali tuk zavražděných Židů na výrobu mýdla. Mnoho lidí tomu dodnes víří, protože média toto tvrzení desetiletí poohovávala. Židovský "lovec nacistů" a arcilhář Simon Wiesenthal napsal v rakouských novinách Der Neue Weg (Nr. 15/16, 1946):

"Během posledních březnových týdnů (1946) rumunský tisk oznámil neobyčejnou zprávu: V malém rumunském městečku Folticeni bylo na židovském hřbitově s celou ceremonií a plnými pohřebními obřady pochováno 20 beden mýdla. Mýdlo bylo nedávno nalezeno v německém armádním skladu. Na bednách byly iniciály RIF, rein jüdisches Fett (čistý židovský tuk).

Jen jako fakt, "RIF" neznamená rein jüdisches Fett (čistý židovský tuk), ale "Reichsstelle für industrielle Fettversorgung", to je Státní úřad pro poskytování průmyslového tuku." V roce 1990 izraelský specialista Shmuel Krakowski připustil, že židovské mýdlo bylo mýtem (Daily Telegraph, 25.duben 1990). Krakowski však mil drzost svalit vinu za lež na Němce, kteří si podle něj toto tvrzení vymysleli, aby zastrašili své židovské vizní!

d) Počet obětí koncentračních táborů

Na Norimberském procesu Sověti tvrdili, že v Osvítimí nezemřelo méně než 4 miliony lidí (Nuremberg document URSS-008). Po dobu 45 let se polské úřady přidržovaly této absurdní cifry, ale v roce 1990 neochotně přepustily, že to bylo vysoce nadhodnocené. Dnes tvrdí, že skutečný počet je 1,5 milionu. (Abychom byli poctiví, měli bychom poznamenat, že západní židovští historici Holocaustu nikdy neakceptovali čtyřmilionový nesmysl: ve svojí standardní práci The Destruction of the European Jews, Holmes and Meier, New York 1985, str. 895, Raul Hilberg udává počet židovských i nežidovských obětí v Osvítimí ve výši 1,25 milionu). V roce 1933 Francouz Jean-Claude Pressac, kterého média s entuziasmem vychvalovala jako člověka, který konečně vyvrátil revizionisty, snížil počet osvitimských mrtvých na 775 tisíc (Les crematoires d'Auschwitz, CNRS, Paris 1993). Následní v německé verzi této knihy Pressac dále redukoval tento počet na 630 tisíc (Die Krematorien von Auschwitz, Piper Verlag, Munich 1994). Ve skutečnosti zemřelo v Osvítimí okolo 150 tisíc vlezů, přibližně polovina z nich Židů, z různých příčin (nemoci, hlad, vyčerpání, staroba, poprava zastavením nebo obíšením atd.). Toto tvrzení bude demonstrováno italským historikem Carlem Mattognoim v knize, která se objeví v roce 2001, výlučně na základě německých dokumentů z válečného období. Pokud jde o Majdanek, Poláci a Sověti po osvobození tohoto tábora v roce 1944 tvrdili, že tam zahynulo 1,7 milionu lidí. Už v roce 1948 byl tento počet zredukován na 360 tisíc a na začátku 90.let dále na 235 tisíc. Skutečný počet je okolo 42 500 (Juergen Graf and Carlo Mattogno, KL Majdanek. Eine historische und technische Studie, Castle Hill Publisher, Hastings 1998).

Obrovská redukce počtu mrtvých v jednotlivých táborech významně neovlivnila posvátný počet šesti (anebo pěti) milionů obětí Holocaustu. Tento počet zůstává pevný jako pyramidy. Takže když máte v košíku šest jablek, můžete sníst jedno, dvě či dokonce tři z nich a stále zůstane šest jablek! To je matematika Holocaustu.

 "It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:49 PM

Politika národní socialistické vlády vůči Židům ve světle dokumentů

NSDAP Adolfa Hitlera, která se dostala k moci v lednu 1933, byla anti-židovská. Národní socialisté považovali židovský lid za element dekadence a destrukce a úderník mezinárodního komunismu (nejenže Marx a většina komunistických teoretiků byli Židé, ale bolševická revoluce v Rusku byla z velké části vedena Židy). Od roku 1933 Hitlerova vláda přijala množství zákonů, omezující práva německých Židů, proto mnoho z nich

trodas

Administrator

Skupina: Admin
 Pošpivků: 1225
 Uživatel e.: 1
 Elenem od: 2-February 03

odešlo do exilu. Aby urychlili židovskou emigraci, národní socialisté úzce spolupracovali se sionistickými skupinami, které chtily, aby Židé odešli do Palestiny. Tato národní socialistická – sionistická kooperace byla ve velkém zdokumentována americkým židovským autorem Edwinem Blackem v díle The Transfer Agreement (New York/London 1994) a není nikým zpochybována. Poed rokem 1941 většina nimeckých a rakouských Židů emigrovala (i když jenom pár jich skutečně odešlo do Palestiny), ale velké množství Židů sídlilo v zemích, které Němci dobyli v první, úspěšné fázi války. Do roku 1941 nimecká vláda počítala s uskutečením Madagaskarského plánu, který předpokládala přemístění evropského Židovstva na Madagaskar a vytvoření židovského státu na tomto ostrově, ale když moře ovládli Britové, tento plán se nemohl uskutečnit.

Masové deportace do koncentračních táborů začaly v roce 1941. Němci zoufale potřebovali pracovní sílu, protože většina schopných mužů bojovala na frontě. Ba co víc, Židé byli pokládáni za bezpečnostní riziko. Nešlo o planý poplach, protože židovský historik Arno Lustiger, bývalý člen hnutí odporu a poezivší několik táborů se pyšně chlubil, že ve Francii Židé představovali celých 15% celého aktivního odporu, i když představovali jen 0,6% francouzské populace (Der Spiegel, 7/1993).

V některých koncentračních táborech, především v Osvitimi a Majdanku, byla míra úmrtnosti vysoká. Zatímco mnoho úmrtí bylo zapříčiněno nedostatkem jídla, špatným oděvem a hrubým zacházením a zatímco existovaly popravy zastelením a obíšením, choroby, především suchý plicní tyfus, který ponašely vši, byly hlavní příčinou vysoké úmrtnosti. Nejúčinnější zbraň proti vším byl insekticid Cyklon B, ale dostupná množství nebyla nikdy dostačující. Namísto zabíjení lidí byl Cyklon B používán na jejich záchranu, jak správně uvádí Rober Faurisson, pokud by Němci měli víc Cyklonu B, zemřelo by méně lidí (historici Holocaustu nepopírají, že Cyklon B byl insekticid používaný na odstranění vši a dalšího hmyzu, ale tvrdí, že měl dvojitou funkci, sloužící také jako vražedná zbraň na zabíjení Židů v Osvitimi a Majdanku). V Osvitimi, největším táboře, epidemie tyfu dosáhla vrcholu mezi 7. a 11. zářím 1942 s denním průměrem 375 úmrtí. V lednu 1943 klesla průměrná míra úmrtnosti na 107 denní, ale v březnu opět vzrostla na 298 (Jean-Claude Pressac, Les crematoires d'Auschwitz, str. 145).

28. prosince 1942 napsal inspektor koncentračních táborů Richard Glücks v oběžníku všem velitelům táborů:

"Hlavní tábory lékaři musí použít všechny dostupné prostředky k dosažení masivní redukce počtu úmrtí v každém táboře. (...) Více než kdy předtím musí lékaři zajišťovat, aby byli všichni adekvátně vyživováni a spolu s táborskou administrativou musí podat potřebné návrhy na zlepšení. (...) Reichsführer SS (Heinrich Himmler) nařídil redukci úmrtnosti za každou cenu." (Nuremberg dokument NO-1523).

Výsledkem tohoto rozkazu bylo snížení úmrtnosti téměř o 80% od srpna 1943 (Nuremberg dokument PS-1469). 26. října 1943 Oswald Pohl, šéf hlavního úřadu ekonomické administrativy SS, uvedl v oběžníku velitelům všech 19 koncentračních táborů:

"V doivějších letech, kde byl kladen důraz na převýchovu, nezáleželo na tom, zda uvizniný vykonával nějakou užitečnou práci nebo ne. Ale tei je práce vším velmi důležitá a všechny snahy táborských velitelů, orientace administrativních služeb a doktorů musí sloužit zámiru udržet vši při dobrém zdraví a práce schopné. Ne ze sentimentálních důvodů, ale protože potřebujeme jejich ruce a nohy, takže aby nimecký lid mohl zvízít, musíme se postarat o zdraví vši." (Archiwum Muzeum Stutthof, 1-1b-8, str. 53.)

Takovéto dokumenty bezpochyby dokazují, že namísto zámiru vyhladit své vši Němci chtili udržet naživu, protože byli potřební jako pracovní síla (jak uvidíme později, neznamená to, že ti, kteří byli práce neschopní, byli zavražděni).

Několik nimeckých dokumentů odkazuje na "Aussiedlung" (evakuaci) anebo "Umsiedlung" (přeložení) Židů na východ. 21. srpna 1942 napsal Martin Luther, úředník na ministerstvu zahraničních vci, v memorandu o židovské politice Őíše:

"Principem nimecké židovské politiky po převzetí moci (národními socialisty) bylo propagovat židovskou emigraci všemi možnými způsoby. (...) Současná válka dává Německu možnost a také povinnost vyřešit židovskou otázku v Evropě. (...) Evakuace Židů z Německa začala na bázi zmíněné Vůdcovy direktivy (Hitlerův rozkaz na evakuaci Židů). Bylo logické zahrnout bezprostřední židovské oběany země, které také zavedly protizidovská opatření. (...) Ale počet Židů, deportovaných touto cestou na východ, nepostačoval na tamní potřeby pracovních sil." (Nuremberg dokument NG-2586.)

Po desetiletí ortodoxní historici, kteří nejsou schopni vyprodukovat ani jeden dokument, dokazující nimeckou politiku vyhlazování, povinni tvrdili, že "evakuace" a "přemístění" byla kódová označení pro "vyhlazování" a niktei z nich opakují tento nesmysl dodnes. Vyjádření Endlösung der Judenfrage (konečné řešení židovské otázky) se také interpretuje jako kamuflážní pojem pro vyhlazování, i když několik dokumentů jasně uvádí, že toto "konečné řešení" znamenalo evakuaci nebo emigraci všech Židů z nimecké sféry vlivu. V roce 1993 Jean-Claude Pressac, který vši tvrzení o plynových komorách, uvedl v Les Crematoires d'Auschwitz, že kódový jazyk je mýtus a v roce 1996 anti-revizionistický francouzský historik Jacques Baynac upřimně připustil, že nevidí žádný videcký důkaz pro existenci plynových komor (Le Nouveau Quotidien, Lausanne/Switzerland, 2 and 3 September, 1996).

Na začátku devadesátých let vydali Rusové osvitimské Sterbebücher (záznamy o úmrtích). V těchto dokumentech táborská administrativa podrobně zaznamenala 66 tisíc případů úmrtí, která nastala v Osvitimi od poloviny roku 1941 do konce roku 1943. Každá strana obsahovala jméno, národnost, datum a místo narození, náboženskou příslušnost, datum a příčinu smrti zemřelého vši (protože tyto záznamy mají mnoho mezer a chybí záznamy z roku 1944, dokumentace je nekompletní). Exterminacionisti jsou tímto záznamy velmi znepokojeni, protože nejsou schopni vysvětlit, proč Němci, kteří v Osvitimi údajně zplynvali do jednoho milionu Židů bez toho, aby je registrovali, se tak důkladně starali o zaznamenání každé příěiny přírozené smrti v táboře.

V roce 1995 jsme s Carlem Mattognoim navštívili ruské archívy, kde se nachází 88 tisíc stran dokumentů, pocházejících z osvitimské Zentralbauleitung (centrální správa budov). Tyto dokumenty byly zpřístupněny výzkumníkům počátkem 90. let. Zentralbauleitung byla zodpovědná za stavbu osvitimských krematorií, která podle tvrzení o Holocaustu, obsahovala plynové komory (faktem je, že tyto "plynové komory" byly obyčejné márnice, kde byla před kremací uchovávána těla zemřelých vši). Jak se dalo předpokládat, nenašli jsme žádné dokumenty podporující plynové komory a vyhlazování, protože pokud by existovaly, Soviti by je triumfálně prezentovali už v roce 1945, aby dokázali bestialitu nimeckého národní socialistického režimu.

Nejenže dokumenty táborské administrativy nepotvrzují tvrzení o vyhlazování Židů, počmo mu protičeí. Například záznamy uchované v Osvitimském muzeu ukazují, že 10 706 převážně židovských vši bylo v období od července 1942 do června 1944 lékařsky ošetřeno v Monowitzi, boením osvitimském táboře. 766 z nich zemřelo, zbytek byl z nemocnice propuštěn (Panstwowe Muzeum w Oswiecimiu, Syg. D Aul-III-5/1, 5/2 5/3). Jak tento fakt zapadá do politiky vyhlazování? Mýtus, že práce neschopní byli zavražděni, je také vyvrácen dokumenty. Jeden příklad by mohl postačit jako důkaz. Když jsme dělali výzkum v Moskvě v dubnu a květnu 2000, našli jsme s Mattognoim nimeckou zprávu, napsanou čtyřmi židovskými doktory (Lebovitsem, Blochem, Reichem a Weilem), kteří pracovali v táborské nemocnici pod dozorem Rusů začátkem roku 1945, tisíci po osvobození osvitimského tábora. Zpráva obsahuje jména více než tisíc téměř vyloučených židovských pacientů, které

Nimci nechali v táboře před jeho evakuací. Mezi nimi bylo 97 chlapců a divět ve věku od 1 do 15 roků (Gosudarstvenny Archiv Rossijskoi Federatsii, Moscow, dokument 7021-108-23). Ti byli deportováni do Osvětími spolu se svými rodiči, aby se přežilo rozdílování rodin. Kdyby bylo tvrzení o Holocaustu pravdivé, všichni by byli dávno před rokem 1945 zavražděni, protože nebyli schopni pracovat.

 "It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

trodas

Administrator

Skupina: Admin
 Příspěvků: 1225
 Uživatel e.: 1
 Elenel od: 2-February 03

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:51 PM

Videcké zkoumání

a) Úvod

Každý, kdo je obeznán s normálními pravidly soudního postupu ví, že fyzické důkazy jsou vysoce nadřazené výpovědím očitých svědků, protože očitý svědek může lhát nebo se v dobré víře mýlit. Z tohoto důvodu je v každém nepolitickém procesu s vraždou nařizována pitva mrtvol, stejní jako zpráva expertů, týkající se vražedné zbraně. Pokud vyjádření očitých svědků protiče výsledkům testů soudních znalců, tyto testy jsou brány jako důkaz.

Co platí ve kdekákém případě vraždy, musí stejní tak platit v mnohem větší míře, když jde o stovky tisíc, ne-li miliony obětí. Ale po 2. světové válce žalobci Německa nikdy neprovedli žádné soudní znalecké zkoumání údajných plynových komor, nevyvinuli žádné seriózní úsilí na zjištění, zda osvětimská krematoria mohla pohltit čtyři miliony lidí, o kterých se tvrdilo, že v osvětimském táboře zemřeli (toto číslo, které bylo později postupně historiky Holocaustu redukováno, uvedli Sověti na Norimberském tribunálu, cf. Nuremberg dokument URSS-008.)

Jen ve dvou případech žalobci Německa učinili poloviční pokus videcky dokázat realitu masového vyvražďování. Po osvobození koncentračního tábora Majdanek v létě 1944 společně polsko-sovětská komise vyprodukovala zprávu, kterou jsme s Carlem Mattognoim našli v archivech muzea v Majdanku a publikovali v naší knize KL Majdanek. Eine historische und technische Studie (Castle Hill Publisher, Hastings, 1998, kapitola V a VI). Polští a sovětské vidci hanebně podvádili a uváděli smíšná tvrzení, potvrzující, že pit peci nového krematoria v Majdanku, které byly uvedeny do provozu jen šest měsíců před ukončením provozování tábora, mohlo za tu dobu spálit 600 tisíc lidí. Skutečný počet byl asi 32-krát nižší. V roce 1945 polské úřady nařídily soudní znalecké posouzení Osvětími. V Krakovské zprávě (text, který se nachází v anti-revizionistické knize Wahrheit und Auschwitz-Lüge, editori B. Bailer-Gailanda a W. Benz, Deuticke Verlag 1995) Poláci potvrdili, že objevili stopy kyanidu v lidských vlasech nalezených v táboře. Ale i kdyby to byla pravda (což dnes není možné určit), nedokazuje to, že byl nikdo zplynován. Během války byly lidské vlasy používány pro průmyslové účely (například na vystýlku matrací) a v tom případě nebylo neobvyklé je před použitím dezinfikovat. Pokud se uskutečnilo nějaké vražedné plynování, bylo by absurdní po vraždi stříhat vlasy, protože Cyklon B pošlo k povrchu a ohrozil by tak dílníky. Vlasy by musely být stříhány předtím, než by byly oběti poslány do plynových komor.

Prvním revizionistickým výzkumníkem, který seriózně zkoumal technické aspekty otázky Holocaustu, byl Robert Faurisson. Faurisson studoval techniku poprav, používanou v některých státech USA, kde se tresty smrti vykonávaly kyselinou kyanovodíkovou (kyselina kyanovodíková je aktivní složkou insekticidu Cyklon B, který má podobu malých granulí, ze kterých se plyn uvolňoval po kontaktu se vzduchem). Poprava plynem je komplikovaný proces. Musí se přijmout množství opatření a plynová komora musí být hermeticky uzavřena, jinak by se poprava stala zahráváním si se životy zaměstnanců věznic (to je jeden z důvodů, proč skoro všechny státy USA přestaly používat tuto metodu a používají místo toho smrtící injekci). Faurisson, který navštívil Osvětími a studoval plány krematorií, která podle svědků obsahovala plynové komory, se divil, jak mohlo být až 2000 lidí najednou zavražděno v těchto místnostech, které nemohly být hermeticky uzavřené a nemily žádná zařízení pro přívod plynu. Faurisson došel k závěru, že jakékoliv plynování Cyklonem B v těchto místnostech by zabilo nejen oběti v plynové komoře, ale také by zamořilo okolí a že by nebylo možné odstranit mrtvá těla z místností ihned po zplynování, což tvrdili svědkové (detailněji zpracováno Serge Thion, Verité historique ou verité politique?, La Vieille Taupe, Paris 1980).

b) Leuchterova zpráva

V roce 1985 byl v kanadském Torontu souzen revizionistický aktivista Ernst Zündel, původem z Německa a byl odsouzen k 15 měsícům do vězení na základě zákona zakazujícího "šíření falešných informací", kvůli prodeji bookletu Richarda Harwooda "Did Six Million Really Die?" Zündelův obhájce Douglas Christie se proti rozsudku odvolal a druhé kolo procesu začalo počátkem roku 1988 (o tomto procesu existuje kniha, která obsahuje nesmírné množství informací o Holocaustu a revizionizmu. Autorem je Barbara Kulaszka a titul je stejný jako u Harwoodovy brožury, která vedla k Zündelovým procesům - Did Six Million Really Die?, Samisdat Publishers, Toronto). Během průběhu procesu Zündel a Faurisson povolili amerického specialistu na popravy, Freda Leuchtera, který sám konstruoval plynové komory, aby sestavil zprávu o místnostech označovaných jako plynové komory v Osvětími I, Osvětími-Birkenau a Majdanku. S malou skupinou pomocníků Leuchter odletěl do Polska koncem února. Po návratu napsal svojí zprávu, která se stala skutečným přelomem a iniciovala videcké vítězství revizionistů (Fred Leuchter, An engineering report about the alleged execution gas chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland, Samisdat Publishers, Toronto 1989). Zde jsou jeho závěry o Osvětími:

- "Plynové komory" byly ve skutečnosti místnosti, označované v dokumentech jako obyčejné márníce. Kvůli jejich technické konstrukci nemohly být použity při vražedném plynování.

- Kapacita krematorií by postačovala jen na spálení malé části údajných obětí.

- Analýzy vzorků ze stěn "plynových komor" neprokázaly žádné významné zbytky kyanidu. Analýzy však indikovaly enormní vysoký obsah kyanidu ve vzorku odebraném v dezinfekční komoře v Birkenau (nikdo netvrdil, že v této místnosti byly plynovány lidské bytosti).

Leuchterova zpráva nebyla dokonalá. Kapitoly o konstrukci "plynových komor" obsahovaly pár seriózních nedostatků (Leuchter například mylně uváděl, že v těchto místnostech nebyl žádný systém ventilace a přeceňil riziko exploze) a část o krematoriích není uspokojující, protože Leuchter v této oblasti nebyl kompetentní. Chemická část ale nikdy nebyla vyvrácena a ukázala se jako rozhodující.

c) Rudolfova zpráva

V roce 1993 německý chemik Germar Rudolf oviřil výsledky Leuchterovy zprávy v mnohem detailnější studii, která je dodnes pravděpodobně

nejdůležitějším materiálem, jaký kdy revizionisti vyprodukovali. (Das Rudolf-Gutachten. Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den "Gaskammern" von Auschwitz, Cromwell Press, London 1993, updated version: Das Rudolf-Gutachten 2000, Castle Hill Publisher, Hastings 2000. Zkrácená verze této zprávy se nachází v Ernst Gauss, Grundlagen zur Zeitgeschichte, anglická verze: Dissecting the Holocaust, Capshaw/Alabama 2000). Všechny pokusy vyvrátit tuto zprávu byly neúspěšné. Rudolf dokázal, že údajná hlavní komora Tøeti Øiše, komora v krematoriu II v Osvitimi-Birkenau, kde bylo podle øeitých svídkù zplynováno několik set tisíc Židù, nepøišla nikdy do kontaktu s Cyklonem B. Kyselina kyanovodíková formuje extrémní stabilní pigment (férický ferokyanid) se železo obsahujícími komponenty zdiva. Tento pigment se ztrácí stejnì pomalu jako zdivo, což je dokázáno dlouhodobými, desetiletì trvajícími experimenty. Vysoké koncentrace zbytkù kyanidu se stále nacházejí v dezinfekčních komorách v Birkenau, zatímco v údajné plynové komoøe v krematoriu II (v Birkenau existovala øtøi krematoria, pojmenovaná krematorium II-V, ale všechna byla vyhozena do vzduchu v roce 1944, respektive poøátkem roku 1945. Krematorium II je jedinè, kde je "plynová komora" stále èásteènì poistupná) se nenašla žádná relevantní koncentrace. To vede k nevyhnutelnému závìru, že se na tomto místì nemohlo uskuteènit žádné plynování.

Další, nemènì kritický argument vůèi tvrzení o plynování je to, že otvory ve støeše "plynové komory", skrz které byly podle svídkù sypány granule Cyklonu B, v èase údajného masového vyvražování neexistovaly. Svídci vypráví o øtøech kruhových otvorech a dva otvory, které teì vidíme, mají nepravidelný tvar. Ba co víc, zpevovací tyèe vedoucí skrz otvory ukazují, že tyto otvory byly násilnì vytvoøeny po válce, aby vytváøely dojem otvorù pro vysypávání Cyklonu B. Jed teòy nemohl být do komory zavážen. To je taktèž nevyvratitelnì demonstrováno v Rudolfovi zprávi.

d) Kapacita osvitimských krematorií

"Jak se zbavit tìla mojí obiti?" je noèní múrou každého vraha. Lidské tìlo je tížké znièit, protože obsahuje víc než 60% vody. Poèibhy "pøeživších Holocaust", jako napøíklad polského Žida Henryka Taubera, který tvrdil, že v Osvitimi mohly být spáleny mrtvolky bez paliva, jsou absolutnì nesmyslné. Bohužel, historici Holocaustu, jako napø. Jean-Claude Pressac, který považuje Taubera za velmi důvìryhodného svídka, berou tento nesmysl vážnì (Jean-Claude Pressac, Technique and Operation of the Gas Chambers, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989).

Velká mezera v technickém výzkumu Holocaustu byla zaplnìna Italem Carlem Mattognoim. Ve spolupráci s inženýrem Francem Deanem Mattogno napsal o osvitimských komorách obsáhlou studii, která je plodem mnohaletého výzkumu. Tato kniha se objeví v itaštìnì v roce 2001 u vydavatelství Edizioni di Ar, Padova. Ale už v roce 1994 Mattogno a Deana publikovali èlánek o této otázce ve videcké antologii Grundlagen zur Zeitgeschichte, na kterou opakovanì odkazujeme(anglická verze: Dissecting the Holocaust, Capshaw/Alabama 2000). Mattogno a Deana se zaobírali následujícími otázkami:

- 1) Maximální kapacita osvitimských krematorií. První krematorium bylo uvedeno do chodu v roce 1941 v hlavním táboøe. Protože jeho kapacita nestaèila na zpracování velkého poøtu mrtvol (desetitisíce vizòù podlely tyfovè epidemii), roku 1942 byla naplánována øtøi velká krematoria. Od bøezna 1942 byly v Birkenau, západnì od hlavního tábora Auschwitz I, spuštìny do provozu. Tichto pit krematorií nikdy nefungovalo simultánnì, kvùli technickým poruchám musela být neustále zastavována, což samozøejmì vysoce redukovalo jejich kapacitu.
- 2) Uhlí dovážené do krematorií. S výjimkou roku 1944 jsou tyto dodávky téměř úplnì zdokumentovány a protože je znám objem uhlí nutný ke spálení jednoho tìla, dá se vypoèítat maximální poèet kremací pro libovolnou dobu.
- 3) fakt, že pit žáruvzdorných refrakèních cihlových zdí v kremaèních pecích nebylo nikdy vyminino, což by bylo nutné po 2000 – 3000 kremacích v jedné peci.

S poèhlédnutím ke všem tichto faktorùm došli Mattogno a Deana závìru, že kremaèní pece nemohly strávit víc než 162 tisíc tìl. To velmi doboøe odpovídá Mattognovu odhadu cca 150 tisíc obití Osvitimi (kvùli mezerám v dokumentaci se nedá urèit poèsný poèet).

Samozøejmì, èlovìk musí posoudit možnost kremací na otevøeném vzduchu. Takové kremace se uskuteènily v druhé polovinì roku 1942 a zaèátkem roku 1943, kdy v Osvitimi zuøil tyfus a krematoria v Birkenau ještì nebyla uvedena do provozu. Ale kritickým obdobím je kvìten – èerven 1944. V té dobi se uskuteènily obrovské deportace maøarských Židù do Osvitimi. Podle historikù Holocaustu bylo 180 – 410 tisíc z nich zplynovaných a spálených v Birkenau (první èíslo je udávané Raulem Hilbergem, Die Vernichtung der europäischen Juden, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt a.M. 1997, str.1300, druhé èíslo je uvádìno francouzsko-židovským historikem Georgesem Wellersem, Le Monde Juif, October-December 1983, str. 153). Dokonce i ortodoxní historici, kteøí s rutinou zvelìují kapacitu krematorií, souhlasí, že v tichto by nebylo možné zpopelnit tolik mrtvol, takže tvrdí, že vtišina z nich byla spálena v obrovských jámách (Filip Müller, svìdek obzvláštì drahý pro tyto historiky, popisuje tyto jámy ve svojí knize Sonderbehandlung, Verlag Steinhausen, Frankfurt a.M. 1979. Jeho podání je plnè technických nemožností.). Od prosince 1943 byla Osvitím opakovanì fotografována spojeneckými průzkumnými letadly. Nikteré z tichto fotografií spadají do období kvìten – èerven 1944. Nejdůležitější z nich pochází z 31.kvìtna 1944. Pokud můžeme vloùt oficiálním èíslùm deportovaných maøarských Židù, v ten den bylo poivezeno do Osvitimi 15 tisíc Židù a v pøedcházejících dnech byl průmìr 13 tisíc dennì. Žádná z tichto událostí, o kterých mluví Müller a další øeiti svídci, není na fotografiích viditelná: není vidit øady vizòù, èekající pøed krematoriem, žádné gigantické šlehající ohni, žádné kremaèní jámy, žádná dýmè zahalená obloha. Tato fotografie, spolu s dalšími ze stejného období, se dá najít v důležité knize Johna C.Balla "Air Photo Evidence" (Ball Resource Services, Delta/Canada 1992). V tomto období teòy neexistovaly žádné velkoplošné kremace na otevøeném vzduchu, a protože krematoria mohla pojmout jen zlomek údajných obití, vyhlazování maøarských Židù v Osvitimi-Birkenau bylo naprosto nemožné ze samotných technických dùvodù – mimo faktu, že to protioèeí dokumentùm, jak si ukážeme v kapitole Tøi zbývající nevyøešené otázky.

e) Dieselové plynové komory

V "èisti vyhlazovacích táborech" Belzec, Treblinka a Sobibor neexistovala žádná krematoria a neudává se žádné údajné použití Cyklonu B. Bihem poèateèního vývoje tvrzení o Holocaustu byly štváèi vykrìslovány všechny druhy pøedstavitelných popravovacích metod, ale všechny od "ponornè plošiny" Dr.Szendeho po "vlaky s nehašeným vápnem" Jana Karskeho a "vakuové komory" Vasilije Grossmana – zmizely v dijinách a byly nahrazeny dieselovými výfukovými plyny, které byly údajnì produkovány motory znièených ruských tankù (anebo, podle alternativní verze, ponorek). Ve ètvrtém "èisti vyhlazovacím táboøe", Chelmnu, byly podle historikù používány dieselovými motory vybavené nákladní automobily, upravené jako pojízdné plynové komory. Jak demonstrovat ve svojí excelentní studii francouzský automobilový konstruktér Pierre Marais, tyto nákladní automobily byly jen dalším vynálezem váleènè propagandy (Les camions a gaz en question, Polemiques, Paris 1994). Ve všech øtøech "èisti vyhlazovacích táborech" Nìmci údajnì pochovávali tìla, jen aby je pozdìji vyhrabali a spálili na otevøeném vzduchu.

Friedrich Berg, americký inženýr nìmeckého pùvodu, analyzoval tvrzení o dieselových zplodinách z technického a toxikologického úhlu pohledu (jeho èlánek se nachází v Ernst Gauss, Grundlagen zur Zeitgeschichte, anglická verze: Dissecting the Holocaust). Pøestože není nemožné zabít lidi dieselovými výfukovými zplodinami, jde o extrémnì nedostateènou a tížkopádnou metodu, protože výfukové plyny jsou jen tížko vhodné jako vražedná zbraò kvùli svému vysokému obsahu kyslíku a velmi malému obsahu oxidu uhelnatého. Benzinový motor může lehce vyprodukovat

zplodiny s obsahem 7% a víc oxidu uhelnatého, ale dieselový motor nemůže vyprodukovat zplodiny dokonce ani s obsahem nad 1% oxidu uhelnatého. Ironií je, že zavedení dieselových výfukových plynů do komory zaplněné lidmi by jen prodloužilo jejich smrtelnou agónii, protože tyto plyny obsahují 16% kyslíku, což postačuje na přežití. Namísto zavedení výfukových plynů mohli popravěi jednoduše nechat svoje obiti udusit se v přeplněné plynové komoře, protože dostupný kyslík by byl vydýchán pøed začátkem úèinkování oxidu uhelnatého.

Otcem tvrzení o dieselových plynech byl blázen jménem Kurt Gerstein, který mimochodem udával 20 – 25 milionů zplynovaných obití. Gerstein tvrdil, že vidil v Belzecu 35 – 40 metrů vysoké kupy bot a oblečení a 28 – 32 vizůů na metr ètvereční v plynové komoře (Andre Chelain, Faut-il fusiller Henri Roques?, Polemiques, Paris 1986). Existuje minimální šest verzí Gersteinovy zprávy! Tvrzení o dieselových plynech bylo evidentní pozdijí převezato technickými laiky, kteøí si mysleli, že takovéto výfukové plyny musí být strašnou vražednou zbraní, hlavní kvůli zápachu. Ve skutečnosti by byl jakýkoliv benzínový motor desetkrát úèinnjší. Historici Holocaustu by se bezpochyby zbavili tvrzení o dieselových plynech, ale už je pøiliš pozdi, protože se toto tvrzení nachází ve všech historických knihách.

f) Odstraøování til v "èisti vyhlazovacích táborech"

Způsob, jakým údajní byla odstraøována tla, detailní studoval dnes už zesnulý inženýr Arnulf Neumaier ve svém èlánku Der Treblinka-Holocaust (Ernst Gauss, Grundlagen zur Zeitgeschichte, anglická verze: Dissecting the Holocaust). Neumaier pøedpokládal 875.000 obití v Treblince. Toto èíslo bylo uvedeno v Demjanjukovi procesu v Jeruzalému, i když se Raul Hilberg skromní uspokojuje se 750 tisíci a sovítský Žid Vasilij Grossman se v roce 1946 zmiòuje o 3 milíonech. Pro Belzec (600 tisíc údajní zplynovaných), Sobibor (200 – 250 tisíc údajní zplynovaných) a Chelmno (150 – 400 tisíc údajní zavražděných ve dvou nebo tøech plynových náklaiácích podle toho, kterému historikovi víoíte) musí být uvedena èísla redukována, ale metoda odstraøování til popisovaná ve standardní literatuøe, byla stejná.

Spálení 875 tisíc til na otevøeném vzduchu si vyžaduje pøinejmenším 200 kg døeva na jednu mrtvolu, to je celkem 170 tisíc tun. V oblasti Treblinky neexistuje – a neexistoval – vykácený terén odpovídající velikosti a transport 170 tisíc tun døeva do tábora by byl urèitèi zaznamenaný v záznamech nimeckých železnic, pokud by bylo døevo dopravováno z jiných oblastí.

875 tisíc til by zanechalo 2900 tun lidského popela a 1000 tun popela ze døeva. Tento popel by obsahoval milióny kusů nespálených kostí, plus 20 – 30 milionů zubů. Pokud by Soviti a Poláci našli jen zlomek tichto kostí, zubů a popela, okamžitèi by svolali mezinárodní komisi expertů na dokázání zvrácenosti svých nimeckých nepøatel, tak jako Nimci svolali tuto komisi v roce 1943 po náleze 4000 til polských důstojníkù, které v biloruské Katyni povraždiili Soviti. Ale to je pøesní to, co Poláci a Soviti neudílali. Jeden a půl roku po obsazení Treblinky Rudou armádou polské úøady stále tvrdily, že obiti byly zabijeny parou (Nuremberg dokument PS-3311).

g) Zkoumání pozemního radaru

V øíjnu 1999 se do Treblinky vydal mladý australský inženýr Richard Krege, vybavený pozemním radarem, který, mimo jiné, umožouje detekovat pøítomnost hrobů a je dnes používán v archeologii a geologii. V srpnu 2000 uskuteènil Krege druhý výlet do Polska, tentokrát v mém doprovodu. Pokraèoval ve svojí práci v Treblince a provedl stejný výzkum v Belzecu. V literatuøe o Holocaustu jsou místa, kde se údajní nacházely gigantické masové hroby (jak si pamatujeme, Nimci údajní pochovali svoje obiti pøedtím, než je opit vykopali a spálili) pøesní oznaèena, takže není možnost omylu. Kregeho závìr je formální: Obrovské masové hroby nikdy neexistovaly. V Belzecu našel znaky malého masového hrobu (není v oblasti oznaèované historiky Holocaustu), což není pøekvapující, protože urèitý pøeet vizůů v tábore, který nemil krematorium, zemøel. Celé tvrzení o Belzecu a Treblince tedy padá. Výsledek zkoumání Richarda Kregeho bude publikován v roce 2001.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:52 PM

Oèití svidci

Standardní práce Raula Hilberga o Holocaustu obsahuje tisíce odkazů na autorovy zdroje. Zatímco Hilberg je schopný citovat nesmírné množství válečných dokumentů, dosvědčujících perzekuci evropských Židů – tj. anti-židovské zákony, pøijaté Nimeckem a jeho spojenci a deportace velkého množství Židů do koncentraèních tábore - , pár stran vinovaných popisu plynování je vylouèení založeno na tvrzení oèitých svidků. Je to nevyhnutelné, protože jak už víme, žádný materiál èi dokumentární evidence existence vyhlazovacích tábore a plynových komor neexistuje.

Vidili jsme, že v bezprostředním pováleèném období existovaly spousty druhů tvrzení oèitých svidků o vraždinì ohnì, parou a elektòinou, o plynových komorách v Dachau, Buchenwaldu a Bergen-Belzenu a o mýdle vyrábìným z til zavražděných Židů. Obhájcì tvrzení o Holocaustu nenávidí, když se jim pøipominají tato tvrzení, protože dokazují úplnou nevěryhodnost oèitých svidků, pøedevším Židů. Dva procesy, které byly zorganizovány, aby obrátily pozornost svitového veøejného mínìní opit na Holocaust, se nepodaøily a způsobily hodnovìrnosti židovských svidku nesmírnou škodu. V USA byl souzen Frank Walus, tovární dílník polského původu potom, co ho arcilháø Simon Wiesenthal a jeho gang obvinil z množství zloèinů v nimeckém koncentraèním tábore. Jedenáct židovských lháøů pod pøisahou vypovídalo, že osobní vidili Waluse nelidsky muèit a zabíjet židovské vizni. Walus pøišel o všechny své úspory a byl nucen se zadlužit, aby mohl financovat svojí obhajobu. Nakonec získal z Nimecka dokumenty, které dokázaly, že celou vátku prožil jako dílník na poli na farmì v Bavorsku. Obvinìní padlo a Walus byl osvobozen (Mark Weber, Simon Wiesenthal: Bogus Nazi Hunter, v: Journal of Historical Review, Volume 9, Nr. 4, Winter 1989/1990). John Demjanjuk, americký automobilový dílník ukrajinského původu byl vydán do Izraele pro údajně nevýslovné krutosti v tábore Treblinka bihem války (jeho vydání bylo samozøejmí hrubým porušením základních právních principů, protože stát Izrael bihem 2.svitové války neexistoval). Na Demjanjukovi procesu pít židovských lháøů pøisahalo, že v Demjanjukovi poznávají "Ivana Hrozného", který odøezával prsa židovským ženám meèem, rozøezával boícha tihotným židovkám a osobní zabil statisíce Židů výfukovým plynem z dieselového motoru znièeného ruského tanku (Hans Peter Rullmann, Der Fall Demjanjuk, Verlag fuer ganzheitliche Forschung, Vioel/Germany 1987).

Ale Demjanjuk nikdy nebyl v Treblince. Nakonec byl osvobozen a mohl se vrátit do USA.

Když revizionisti ukázali, že údajná plynování v Osvitìmi se z technických a chemických důvodů nemohla odehrát, je v zásadì zbyteènèe diskutovat o tvrzeních oèitých svidků, na kterých je založena celá lež o plynové komoøe. Budeme však prezentovat jeden obzvláštu významný pøípad.

trodas

Administrator

Skupina: Admin
Pošpivkù: 1225
Uživatel è.: 1
Èlenem od: 2-February 03

Po desetiletí se žádný advokát či novinář neodvážil položit pár láhům, kteří se prezentovali jako "svidci plynových komor", žádné kritické otázky, a tak tito lháři mohli cestovat od jednoho procesu a z jedné tiskové konference na druhou bez obav z odhalení. Tento stav se zmínil v roce 1985 na prvním Zündelovi procesu v Torontu. Původem slovenský Žid a bývalý osvitimský vizeř Rudolf Vrba, univerzitní profesor biologie v Kanadě, svídlil ve prospěch "The Holocaust Remembrance Association", která zažalovala Zündela za šíření falešných informací. Vrba byl nejlepším svědkem, kterého mohli obránci tvrzení o Holocaustu žádat. Spolu se svým slovenským druhem, Židem Alfredem Wetzlerem, unikl z Osvitími 7. dubna 1944 na Slovensko. V listopadu téhož roku byla v New Yorku publikována Vrbova a Wetzlerova zpráva, ve které je Osvitím označena jako vyhlazovací centrum. O dvacet let později Vrba napsal o svém pobytu v osvitimském táboře knihu (I cannot forgive, Bantam publishers, Toronto 1964). Na stranách 10-13 popisoval Himmlerovu návštěvu v Osvitími-Birkenau v lednu 1943. Nové krematorium, krematorium II, podle něj bylo ten den spuštěno do provozu a na jeho inauguraci bylo zplynováno a spáleno 3000 Židů a Himmler sledoval agonii nešťastných obětí skrz průzor ve dveřích plynové komory (Kdyby Vrba studoval dokumenty, viděl by, že první krematorium v Birkenau bylo uvedeno do provozu v březnu 1943 a Himmler navštívil Osvitím-Birkenau naposledy v červenci 1942. Protože místnost v krematoriu II, označovaná za plynovou komoru, byla velká jen 210 čtverečních metrů, naplnit ji 3000 obětí by znamenalo, že 14 lidí stálo na jednom metru čtverečním, což je nemožné). Zündelův advokát Douglas Christie nemilosrdně vyslýchal lháře Vrba v křižovém výslechu:

Christie: Rád bych se vás zeptal, zda jste opravdu mil na mysli to, že jste ho skutečně viděl přicházet v lednu 1943, nebo to je jenom...

Vrba: V září 1943 nebo v lednu?

Christie: No, kniha říká leden.

Vrba: Ne, viděl jsem ho v červenci 1943 a potom jednou v roce 1943 (!)

Christie: Ale tady se mluví o lednu 1943.

Vrba: potom je to chyba.

Christie: Chyba?

Vrba: Ano.

Christie: Ale při této příležitosti jste ho viděl přicházet.

Vrba: Poprvé jsem ho viděl přicházet, protože jsem byl tak blízko jako jste vy. (...) Poodešel o krok, aby byl slušný.

Christie: Hm.

Vrba: Ale podruhé jsem ho viděl v autě, ve stejném, jako první. Vezl se v černém Mercedesu a byl dokonale obklopen svými podřízenými, kteří ho provázeli. Viděl jsem ho z dálky asi 500 metrů a slyšel jsem, že to je on, ale tentokrát nepošel ke mně, aby mi potřásl rukou a představil se. Možná to byl on, možná jeho zástupce. Nemyslím si, že to je velký rozdíl.

Christie: A chcete říct tomuto soudu, že jste skutečně viděl Heinricha Himmlera hledit přes dveře plynové komory, je to tak?

Vrba: Ne, neekl jsem, že jsem byl přítomen, když se díval přes dveře, ale dal jsem do kupy tvrzení, které jsem několikrát slyšel od různých lidí, kteří při tom byli a říkali mi o tom. Bylo jich tam mnoho z Sonderkommanda a SS.

Christie: Ale ve vaší knize píšete, že jste všechno viděl a nezmiňujete se o tom, že jste to slyšel od jiných lidí.

Vrba: V tomto konkrétním případě jsem řekl, že jsem to slyšel od jiných lidí.

(Záznam z prvního Zündelovho procesu v Torontu, 1985, str. 1244 ff.)

Nikto z těch, kteří nejsou obeznámeni s detaily tvrzení o Holocaustu, prohlašují, že existuje "množství svědků plynových komor" a že není možné, aby všichni z nich lhali. To je chyba. Když se vinujete literatuře o Holocaustu, rychle zjistíte, že v těchto knihách se cituje jen pár svědků. Jedním z nich je Vrba a další nejsou o nic lepší. Klíčovým svědkem je další slovenský Žid, Filip Müller, kterého Raul Hilberg ve své knize "The Destruction of the European Jews" cituje jako zdroj nejméně dvacetkrát. Ve svém odporném bestselleru (Sonderbehandlung, Verlag Steinhausen, Frankfurt a.M. 1979) Müller popisuje, jak jedl koláč v kyanidem zamoženou plynovou komoře (okamžitě by zemřel) a jak zvláštní komando, do kterého patřil, používalo vařící tuk tekoucí z pálených tlí v "kremačních jámách" jako další palivo: on a jeho spolupracovníci sbírali tento tuk a lili ho znovu na tla, aby urychlili hoření! (str. 24/25; str. 207)!

Hrozné obvinění z průmyslové genocidy, vyslovované vůči německému národu od roku 1945 je takto založené pouze na fantazirování několika lhářů jako Vrba a Müller – plus poznání bývalých SS-manů. Jedním z nejdůležitějších pilířů Holocaustu je poznání Rudolfa Hösse, prvního ze těch velitelů osvitimského tábora, které je citované v každé učebnici dějepisu v západním světě. Ale Höss vypovídal o věcech, které nebyly pravdivé. Půznal se například ke zplynování 2,5 milionu lidí, s celkovým počtem 3 miliony mrtvých do konce listopadu 1943. To je víc než dvojnásobný počet vizů přivezených do Osvitími po celou dobu jeho existence, což v současnosti přepouští dokonce i ortodoxní historici. Höss svým vyšetřovatelům také řekl, že v červnu 1941 navštívil Belzec a Treblinku, i když v té době neexistoval žádný z těchto táborů a zmínil se o vyhlazovacím táboře "Wolzek", o kterém od té doby nikdo neslyšel (Nuremberg dokument PS-3868). V roce 1983 anglický autor Rupert Butler ve své knize Legions of Death (Arrow Books, London, str. 235) popsal, jak bylo Hössovo svědectví vynucené britským týmem specialistů na mučení pod vedením židovského seržanta Bernarda Clarka v březnu 1946: Höss byl zatčen v úkrytu na farmě v severním Německu, byl zmučen bitím a držení bez spánku 3 dny, než nakonec podal a podepsal písemné doznání, které pro něj napsali jeho mučitelé – v anglickém jazyce, kterému Höss nerozuměl!

Zatímco fyzické mučení německých zajatců bylo bezprostřední po válce běžné, soudy ve Spolkové republice Německo se uchýlily k důmyslné strategii na získání požadovaných poznání "nacistických válečných zločinců". Poetné procesy s takovými "zločinci", kteří byli obyčejní obvinění z vraždin Židů, hrály důležitou úlohu v redukci německého lidu. Neustále "dokazující" ohavnost národní-socialistického systému německá "demokracie", která trpěla defektem, že byla zavedena vyloučením jako výsledek německé porážky ve 2. světové válce, legitimizovala svůj vlastní existenci. Během doslova každého z těchto procesů byly do soudních síní přiváděny tisíce školáků, aby byli naplněni hanbou za zločiny svých otců a aby byla zničena jejich národní hrdost a sebeúcta. Procesy takto pomáhaly vytvořit akceptování politiky loutkového režimu, který německé

zájmy úplni podědil zájmům amerických okupantů.

Procesy byly vedeny podle stejného schématu. Pědětím, než začaly, obvinění byli médii popisováni jako bestie v lidské kůži. Nebyla potřebná žádná materiální či dokumentační evidence jejich zločinů, když byli oětí svídků. Tito svídků mohli lhát, jak chtěli (na soudním procesu v Aschaffenburgu svědek šekl soudu, že SS organizovaly mezi plynováním v Birkenau cyklistické závody), nikdy neriskovali obvinění z kově píšahy a vidili, že obhájci jim nebudou klást žádné otázky, protože by byli pronásledováni médii za opitovné mučení obití Holocaustu. Za tyto podmínky bylo pro obviněného jedinou šancí na snížený trest vyhnout se jakékoliv diskusi o existenci plynových komor a masového vyhlazování a popírat osobní zodpovědnost, vinit za všechno mrtvé, nezvinné anebo už odsouzené. Každý na "procesu s válečnými zločinci", kdo zpochybňoval oficiální tvrzení o "Holocaustu", se nacházel v beznadějně situaci. Nikdo mu neviol a jeho "neobloinnost" mu jen pinesla vyšší trest. Takto se získávala pōznání a vytvářely důkazy o Holocaustu! (Citováno z Wilhelm Staeglich, Der Auschwitz Mythos, Grabert Verlag, Tübingen 1979 a článku Manfreda Koehlera o hodnotě výpovědi a pōznání o Holocaustu v: Ernst Gauss, Grundlagen zur Zeitgeschichte, Grabert Verlag, Tübingen 1994, anglická verze: Dissecting the Holocaust, Theses and Dissertation Press, Capshaw/Alabama 2000.)

 "It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

trodas

Administrator

Skupina: Admin
 Pōspivků: 1225
 Uživatel ě.: 1
 Ělenem od: 2-February 03

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:53 PM

Neviditelný slon

V roce 1976 Arthur Butz, univerzitní profesor elektronického inženýrství, napsal knihu "The Hoax of the Twentieth Century" (Podvod dvacátého století), která je ještě stále revizionistickou klasikou. Butz si položil otázku, zda spojenci, Vatikán a Mezinárodní výbor Ěerveného kōiže mohli ěas vidit o masovém vyhlazování v zemích kontrolovaných Nimeckem. Jeho odpoví nedala místo žádným pochybám: Nico takového je naprosto nemožné. Nikolik historiků Holocaustu – Martin Gilbert, Walter Lacqueur, David Wyman, Richard Breitman a další – položili stejnou otázku a nabídli stejnou odpoví. Zrekapitulujme si, proě masové vraždy v Osvitimi, která byla nejvíšim nimeckým koncentračním táborem a podle oficiálního tvrzení o Holocaustu vedoucím vyhlazovacím centrem, nemohly být dlouho tajemstvím:

- Dva farmáské domy, které údajně sloužily jako plynové komory pědětím, než byla uvedena do provozu ětyol krematoria v Birkenau, byly v oblasti tábora; krematoria byla v samostatném tábore a obehnaná ostnatým drátem, takže každodenní by tisíce vizů byly svídky vykonávání masakrů (podle legendy SS-man vyšel na stōechu "plynové komory" – ve skutečnosti márnice – a vhodil granule Cyklonu B skrz ětyol kruhové otvory ve stōeše. Jak jsme už pědětím podotkli, tyto kruhové otvory nikdy neexistovaly.)

- Osvitím byla jakoby souostroví s okolními 40 podtábory, kam byli vizni posláni podle potřeby pědětím, než byli vráceni do hlavního tábora. Protože vizni a svobodní dílníci pracovali bok po boku, tento systém garantoval neustálý proud informací po celé osvitské oblasti.

- Dokonce i v Birkenau, údajném epicentru Holocaustu, byli civilní dílníci zapojeni do všech druhů ěinností. Pōnejmenšim 12 společností se podělelo na konstrukci krematorií (Pressac, Les crematoires d'Auschwitz, str. 56).

- Osvitím byla skuteěni velkým průmyslovým komplexem, kde IG Farben, jedna z nejvíšich nimeckých společností, jako i dalších cca 170 firem, milý svoje zástupce (Raul Hilberg, Die Vernichtung der europaischen Juden, Fischer Taschenbuch, Frankfurt 1997, str. 992). Osvitím byla velmi důležitá pro nimecký vojenský průmysl, protože v Monowitz – východní ěásti osvitského komplexu – se vyráběla buna (syntetický kaučuk, materiál na výrobu pneumatik).

- Jak jsme si už šekli, vizni byli ustaveni pōemisřování z Osvitimi do jiných táborů. Jen v období ěerven – šjjen 1944 bylo 23 tisíc, pōevážni Židovských vizů pōeloženo z Osvitimi do Stutthofu u Gdaosku (Archiwum Muzeum Stutthof, I-II-B-8, p. 1; Jürgen Graf und Carlo Mattogno, Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsozialistischen Judenpolitik, Castle Hill Publisher, Hastings 1999). Protože údajně zavražděni 180 – 410 tisíc maiarských Židů se údajně odehrálo v kvitnu až ěervenci uvedeného roku, víšina vizů pōeložených do Stutthofu by byla svídky tohoto strašného ěinu.

- Mnoho vizů bylo z Osvitimi propuštino. S Carlem Mattognoim jsme našli dokumentární evidenci o propuštini cca 360 pōevážni polských vizů, kteol byli odsouzeni ke 49 dnům pōevýchovných prací pro porušení svojí pracovní smlouvy (Tsentr chranjenja istoriko-dokumentalnich Kollektii, Moscow, 502-1-436). Všichni byli propuštini v ěervnu a ěervenci 1944 (t.j. v ěase údajného vyhlazování maiarských Židů), což znamená, že koneěný pōet propuštiniých musel být mnohem vyšší. Takže hloupí nacisti, kteol se velmi snažili zněit důkazy o svých krutostech, to všechno zbabrali neustálým propuštiniím svídků genocidy!

Židovský historik Holocaustu Martin Gilbert píše:

"Jména a geografické polohy vyhlazovacích táborů Chelmno, Treblinka, Sobibor a Belzec byly ve spojeneckých zemích známy pōnejmenšim od ěta 1942. Na druhé strani tajemství plynových komor v Osvitimi-Birkenau zůstávalo skryté od prvního kvitnového týdne 1942, kdy byly uvedeny do provozu, do tōetioho ěervnového týdne 1944." ." (Auschwitz und die Alliierten, Verlag C.H. Beck, 1983, s. 398).

Faktem je, že se spojenecké vlády nechovaly tak, jakoby vidily nico o "vyhlazovacích táborech" v Osvitimi ěi nikde jinde. V srpnu 1943 Cordell Hall, americký státní sekretāo instruoval amerického velvyslance v Moskvě, aby ze společně Spojenecké deklarace o "nimeckých zločinech v Polsku" vymazal jakoukoliv zmínku o plynových komorách, protože neexistoval žádný důkaz jejich existence (Foreign Relations of the U.S., Diplomatic Papers, Washington 1963). Po prosinci 1943 byla Osvitím pravidelně fotografována spojeneckým průzkumným letectvem. Pokud by fotografie odhalily důkaz masového vyhlazování, jediná železniční traš stále spojující Osvitím s Maiarskem by byla jisti zněená, jen co začala deportace maiarských Židů na jaě 1944. Ale nejen spojenci nepohnuli prstem na záchranu Židů pōed jejich osudem. Vatikán mlěl a stejn tak Mezinárodní Ěervený kōiž. V záol 1944 bylo delegaci Ěerveného kōiže umožnino navštitvit Osvitím. Ve svojí následně zprávě delegāti uvedli, že slyšeli zvisti o plynové komoě, ale samotní vizni nepotvrdili tyto zvisti (Comite international de la Croix Rouge, L'Activite du CICR en faveur des civils detenus dans les camps de concentration en Allemagne, Geneva 1948, str. 92).

Jsme tedy konfrontováni s následujícími nevyhnutelnými fakty:

1) Nebylo možné ukrýt pōed svitem masové vraždini v Osvitimi.

2) Svit nevidil nic o masovém vraždění v Osvitimi až do června 1944 a dokonce ani potom nikdo nejednal tak, jakoby tato tvrzení byla pravdivá.

Zatímco židovské organizace dnes otevřeně obviňují celý křesťanský svět z tichého souhlasu s vyvražďováním židovského lidu, další závěr, který se zdá mnohem logičtější, nejlépe vyjádřil Arthur Butz: "V mojí cele nevidím žádného slona. Kdyby byl v mojí cele slon, určiti bych ho viděl. V mojí cele proto není žádný slon." (Context and perspectives in the holocaust controversy, Journal of Historical Review, Winter 1982.)

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

[trodas](#)

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:55 PM

Počet židovských obětí

24. května 1995 fanaticky pro-židovské berlínské noviny Die Tageszeitung uvádí, že muzeum Holocaustu Yad Vashem v Jeruzalému bylo sionisty plánované už v roce 1942, vyjádřily údiv nad faktem, že takový krok se podniknul už v době, kdy většina budoucích obětí ještě stále byla naživu (str.12). Faktem je, že číslo 6 milionů bylo opakovaně vzpomínáno prominentními Židy dávno před koncem války. V prosinci 1944, před osvobozením Osvitimi, sovětský židovský propagandista Ilja Ehrenburg (který pravidelně povzbuzoval vojáky Rudé armády k zabíjení nemeckých civilistů a znásilňování nemeckých žen) napsal: "Zeptejte se jakéhokoli nemeckého vězni, proč jeho spoluobčané vyhladili šest milionů nevinných lidí a jednoduše odpoví: "No, byli to Židé" " (Pamatuj, pamatuj, pamatuj, sovětské vojenské zprávy, 22.prosinec 1944, str.4,5.). 31.května další židovský propagandista, slovenský rabin Dov Weissmandel, uvedl v listi: "Do dnešního dne bylo vyhlazeno šest milionů evropských a ruských Židů (Lucy Dawidowicz, A Holocaust Reader, Behrmann House, New York 1976, str. 327.) Třetí židovský propagandista, Nahum Goldmann, který se později stal prezidentem The Jewish Congress (Světového židovského kongresu), už v květnu 1942 odpověděl na recepci v hotelu Baltimore v New Yorku, že z 8 milionů Židů, žijících v nemecké sféře vlivu, budou na konci naživu 2 nebo 3 miliony (Martin Gilbert, Auschwitz und die Alliierten, Verlag C.H. Beck, Munich 1982, s. 44.) Ale v té době Holocaust údajně teprve začínal, tak jak mohl Goldmann znát budoucí počet obětí?

Náš údiv začíná nabírat na rozměrech, když se začneme do článku z 31.října 1919 (!!!) v amerických židovských novinách The American Hebrew, které popisují "Holocasut" šesti milionů židovských mužů, žen a dětí, údajně probíhající v nějaké nespecifikované oblasti ve východní Evropě. Počet šesti milionů se objevuje nejméně sedmkrát. Šest je posvátné číslo judaizmu a údajný počet obětí je pravděpodobně odvozen z Talmudu.

Aby došli k požadovanému číslu šesti (anebo skoro šesti) milionů obětí, soudní historici se zamotávají do všelijakých druhů bezhlavé manipulace. Nejlepší příklad poskytuje kniha publikovaná v roce 1991 kolektivem autorů pod vedením Wolfganga Benz, profesionálního pro-židovského propagandisty z Německa (Dimension des Völkermords, Verlag R. Oldenbourg, 1991). Jak poukázal Germar Rudolf v článku v antologii Grundlagen zur Zeitgeschichte (anglická verze: Dissecting the Holocaust), Benz a jeho tým jsou zodpovědní za následné manipulace:

- Dvojitě započítávání Židů, vyplývající ze změn územních teritorií během 2.světové války. Například Židé z rumunských teritorií, dočasně připojených k Maïarsku, kteří skutečně nebo údajně ve válce zemřeli, jsou započítáni dvakrát.

- Oběti sovětských židovských deportací jsou potichu přidány k nemecké straně zodpovědnosti.

- Počet polských Židů v roce 1939 je zvětšený cca o 700 tisíc.

- Nejhorší ze všeho, Benz a jeho tým jednají tak, jako by se neuskutečnila žádná židovská emigrace. Každý Žid, který po válce nežil na stejném místě jako předtím, je jednoduše považován za zavražděného! Analogie demonstrující imbecilitu tohoto druhu argumentů, je následující: Krátce předtím, než se Alžírsko stalo nezávislým, žilo tam okolo 1 milionu Francouzů. O nějaký čas později jich tam zůstalo jen kolem 100 tisíc, takže alžírští bojovníci za svobodu museli povraždít 900 tisíc Francouzů! Ve skutečnosti je případ Polska, demograficky klíčové země, mnohem komplikovanější než případ Alžírsko, protože alžírské hranice se po získání nezávislosti neměly, kdežto Polsko se po válce posunulo na západ. Východní část, kde byli Židé obzvláště početní, byla připojena k Sovětskému svazu, zatímco Polsko získalo velká nemecká teritoria, kde dokonce i před rokem 1939 žilo jen pár Židů.

Na rozdíl od podvodníka Benz nemecko-americký revizionista Walter Sanning vřel židovské emigraci zasluženou pozornost. Sanningova velmi důležitá kniha "The Dissolution of Eastern European Jewry" (Institute for Historical Review, Costa Mesa 1983) je téma výlučně založena na židovských a spojeneckých zdrojích. Sanning přesvědčivě dokazuje, že kolem 1,5 milionu evropských Židů emigrovalo po válce do Palestiny, USA a dalších neevropských zemí. Tichto 1,5 milionu však stále řeší statistický problém. Řešení hádanky se nachází v Sovětském svazu. Podle sčítání ze 17.ledna 1939 měl Sovětský svaz, krátce před vypuknutím války, 3,02 milionu Židů. Je pravda, že první poválečný součet v roce 1959 ukázal jen 2,267 milionu, ale protože každý sovětský občan mohl uvést jím preferovanou národnost, mnoho asimilovaných Židů se jednoduše nazývalo Rusy (ba co víc, nemůže se vyloučit, že sovětská vláda záměrně falšovala výsledky kvůli podpoře tvrzení o Holocaustu). 1.června 1990, dlouho po začátku židovské emigrace na západ, sionistický New York Post, odkazující na izraelské specialisty, mluvil o víc než 5 milionech sovětských Židů. Ve světle faktu, že přirozený přírůstek této populační skupiny nebyl kvůli emigraci a nízké porodnosti možný, musíme připustit, že v roce 1945 žilo v SSSR do 6 milionů Židů.

Co se stalo? V roce 1939, po vypuknutí nemecko – polské války, se obrovská záplava polských Židů přesunula ze západu na východ. V roce 1941, kdy Němci napadli Rusko (jak dokazuje ruský vojenský specialista Viktor Suvorov a mnoho dalších autorů, šlo o preventivní útok, protože Stalin se chystal napadnout Německo ve stejném roce, umístil blízko hranic obrovské množství vojáků a těžkých zbraní), velká část sovětského židovstva byla evakuována a nikdy se nedostala pod nemeckou kontrolu. Podle Raula Hilberga okolo 40% Židů bylo přesunuto z oblastí později dobytých nemeckým wehrmachtem na východ. Sanning se zmíní o mnohem větší míře evakuace, 80 procent, ale protože jeho hlavním zdrojem je nezodpovědný sovětský židovský propagandista David Bergelson, toto číslo je určitě příliš vysoké.

Velká část polského židovstva tedy strávila válku v SSSR. Britsko-americká komise v únoru 1946 jednak tvrdila, že v Polsku stále žilo 800 tisíc Židů (Keesings Archiv der Gegenwart, 16./17. Jahrgang, Rheinisch-Westfaelisches Verlagskantor, Essen 1948, s. 651, zpráva z 15.února). Samozřejmě, mnoho z nich byli Židé, kteří se vrátili po válce z Ruska. Následní většina polských Židů opustila svou zemi a emigrovala do Palestiny, USA a jiných zemí.

Sanning dochází k závěru, že ve 2.světové válce zahynulo okolo 1,3 milionů Židů, ale že méně než polovina, přibližně půl milionu, zemřelo

následkem nimeckých represí: zbytek byl zabit v boji nebo zahynul během sovietských deportací. Je bez debaty, že tato čísla představují odhady, protože přesný počet není možné určit. Ale Sanningovy závěry jsou potvrzené švédským specialistou, profesorem Carlem Nordlingem. Nordlin studoval osud prvních 722 židovských osobností, o kterých se zmiňuje Encyclopaedia Judaica, kteří v roce 1939 žili v zemích později dobytými nebo kontrolovanými Němci. Z těchto 722 osob 44% emigrovalo anebo uteklo z nimecké sféry vlivu před koncem roku 1941, 13% zemřelo, 35% zůstalo nedotčeno deportacemi nebo internováním, ale válku přežili (Revue d'Histoire revisionniste, Nr. 2, 1990, s. 50). Když předpokládáme, že v zemích dočasně kontrolovaných Němci žilo 4,5 milionu Židů (což je šťdrý odhad, Sanning odhaduje, že tento počet nemůže přesáhnout 3,5 milionu) a když dále předpokládáme míru úmrtnosti 13% jako výsledek Nordlingova statistického zkoumání, znamená to, že následkem nimecké politiky zahynulo 600 tisíc Židů.

Protože počty úmrtí ve vnitřní koncentračních táborech jsou dobře zdokumentovány a protože procento židovských vězňů je přibližně známo ve všech táborech, můžeme s určitým stupněm přesnosti odhadnout počet Židů, kteří zemřeli v táborech. Mohl těžko přesáhnout počet 350 tisíc. I kdybychom předpokládali, že Němci zastřelili několik set tisíc Židů v Sovětském svazu a když zvažíme vysokou míru úmrtnosti v ghetech plus vysoký počet obětí během evakuace východních koncentračních táborů v posledních měsících války, je obtížné si představit, že by ztráty židovské populace v nimecké sféře vlivu mohly přesáhnout 1 milion – to znamená, že číslo 6 milionů je nejméně šestkrát vyšší. Na druhé straně, pokud je Sanningův odhad 500 tisíc správný, byla by tato cifra dvanáctkrát vyšší.

Krátká zpráva, publikovaná 24. listopadu 1978 v State Timon (Baton Rouge, Louisiana), vysvětluje mnohem živěji, než jakákoliv populační statistika, osud "zmizelých" Židů:

"Steinbergové kdysi žili v malé židovské vesnici v Polsku. To bylo před Hitlerovými tábory smrti. Dnes se shromáždilo více než 200 přeživších a potomků přeživších na speciální čtyřdenní oslavu, která začala v Den díkůvzdání. Ve čtvrtek přijeli pobuzní z Kanady, Francie, Anglie, Argentiny, Kolumbie, Izraele a z nejméně 13 míst v USA. "Je to nádherné", říká Iris Krasnow z Chicaga. "Je tu pět generací – od tříměsíčních po 85leté. Lidé koieli a baví se. Je to skoro jako sjednocení uprchlíků během 2. světové války."

 "It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

trodas

Administrator

Skupina: Admin
 Pořpívků: 1225
 Uživatel e.: 1
 Elenem od: 2-February 03

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:57 PM

Ti zbyvajcí nevyřešené otázky

I když od doby pionýra Paula Rassiniera revizionisti učinili obrovský pokrok, jejich úloha není ještě zdaleka ukončena, protože několik velmi důležitých aspektů osudu Židů ve 2. světové válce ještě nebylo objasněných. Tady jsou tři základní problémy, které dodnes revizionisté vyřešili jen částečně:

- Co se stalo se Židy, kteří byli poslání do Osvitimi, ale nebyli tam registrovaní?
- Jaká byla skutečná funkce Belzec, Treblinky, Sobiboru a Chelмна?
- Kolik Židů Němci zastřelili na východní frontě?

a) Co se stalo se Židy, kteří byli poslání do Osvitimi, ale nebyli tam registrovaní?

Díky nimeckým dokumentům, které se ve velkém množství zachovaly, jsme schopní zjistit, že do osvitimského koncentračního tábora byl poslán přibližně milion Židů z různých evropských zemí. Téměř přesně 200 tisíc z těchto Židů deportovaných (plus 200 tisíc nežidů) bylo v Osvitimi registrovaných, zatímco zbývajících 800 tisíc registrovaných nebylo. Více než polovina z těchto 800 tisíc Židů poišla z Mařarska v období května a června 1944 (Podle dokumentů bylo v průběhu ani ne dvou měsíců deportováno z Mařarska okolo 437 tisíc Židů. Většina revizionistů, včetně mni, akceptuje toto číslo, přestože jeden z nejprominentnějších revizionistických autorů, Arthur Butz, toto číslo neakceptuje. The Journal of Historical Review, Volume 19, Nr. 4, July/August 2000, obsahuje můj a Butzův článek týkající se této otázky).

Historici Holocaustu tvrdí, že skoro všichni neregistrovaní židovští vězňi byli po příchodu zplynování v Birkenau. Ale existuje důvod pro názor, že Osvitím sloužila pro ty židovské deportované, kteří nebyli registrovaní, jako tranzitní tábor. Posuime nejprve případ nemeckých Židů, kteří byli poslání do Osvitimi v letech 1941 až 1943.

16. října 1942 švýcarské židovské noviny Israelitisches Wochenblatt napsaly:

"Už nijaký čas existovala tendence rozpustit polská gheta. Tak to bylo v případě Lublinu a teď má následovat Varšava. Není známo, jak dalece tento plán už probíhnu. Především obyvatelé ghet putují dále na východ do ruské okupační zóny. Částečně byli nahrazeni Židy z Nimecka (...) Oeiti svdci, kteří až donedávna byli v ghetu v Rize a byli schopní utéct, udávají, že v tomto ghetu je stále 32 tisíc Židů. Od okupace jich zahynuly tisíce. Židé jsou teď nuceni pracovat mimo místa. (...) Nedávno byly v Rize zaznamenány příchody židovských transportů z Belgie a dalších zemí západní Evropy, které však bezprostředně pokračovaly k neznámému cíli."

Kdokoliv obeznámený s oficiálním tvrzením o Holocaustu ví, že se nepředpokládá, že Židé z Polska a Belgie byli poslání na okupovaná sovietská teritoria. Židé, deportovaní z polských ghet, byli údajně zavražděni ve vyhlazovacích táborech a deportovaní belgietí Židé byli bui poslání do Osvitimi (kde byla údajně většina z nich zplynována) anebo do táborů na západě. Dva revizionistietí výzkumníci, Španil Enrique Aynat (Estudios sobre el "Holocausto", Graficas Hurtado, Valencia 1994) a Francouz Jean-Marie Boisdefeu (La Controverse sur l'extermination des juifs par les allemands, Volume II, V.H.O., Berchem/Belgium 1996) zdokumentovali množství případů, kdy se deportovaní západoevropští vězňi během války objevují v oblastech daleko na východ od Osvitimi. Podle tvrzení o Holocaustu se tam nikdy nemili dostat, protože se udává, že je mla stihnout smrt v plynových komorách v Osvitimi-Birkenau. Ale dokonce i oficiální literatura Holocaustu se zmiňuje o deportaci několika desítek tisíc nimeckých a českých Židů do Minsku (Bilorusko) a Rigy (Lotyšsko). První deportace vlna do Rigy se uskutečnila v prosinci 1941. Jak uvádí Hilberg ve svojí práci (Die Vernichtung der europaischen Juden, str. 377), mnoho z těchto Židů pracovalo pro nimecké ozbrojené síly, stejní jako pro soukromé podniky, ale mrzáci, vojenští invalidové a staří lidé nad 70 roků byli do Rigy také posílání. V té době už začalo masové vraždění Židů v prvním vyhlazovacím táboře Chelmnno, pokud máme vliit ortodoxním historikům, takže pro by se mili Němci starat o posílání nezaměstnaných Židů, kteří mili být údajně všichni zabiti, na okupovaná teritoria na východě, místo aby je posílali do Chelmnna? Ortodoxní historici

jsou úplni neschopni zodpovídit jednoduché otázky, jako je tato, protože protiěeí jejich dogmatu.

V dubnu 1944 francouzské undergroundové komunistické noviny Notre Voix oznamovaly, že Rudá armáda osvobodila na Ukrajině 8 tisíc pařížských Židů (fotokopie tohoto článku se nachází na straně 86 Boisdefeuovy knihy La Controverse sur l'extermination des juifs par les allemands, volume 2). Jak se tam títo pařížští Židé dostali? Nebyli snad všichni zplynováni v Osvitimi?

Víme, že spojenci bui nimecké dokumenty o Židech pøeložených z Osvitimi na východ bui zničili, nebo je uložili na bezpečné místo, protože protiěeí legendy o vyhlazování. Ale nikteré dokumenty pøežily. Nimecký dokument uložený v archivech židovského dokumentačního centra v Paříži uvádí, že v srpnu a září 1942 byly do Generálního Gouvernementu, tj. okupovaného Polska, poslány židovské transporty, obsahující všechny typy Židů, včetně práce neschopných (Centre de documentation juive contemporaine, Paris, XXVI-46). Osvitim, kam byly v průběhu této doby posílány všechny transporty francouzských Židů, nebyla v Generálním Gouvernementu, ale v západní části Polska, kterou Nimecko anektovalo v roce 1939. Nimecký důstojník Ahnert, který se zúčastnil konference o "řešení židovské otázky" 1. září 1942 udával, že Židé z Francie budou posíláni do tábora, který má být vybudován v Rusku (Centre de documentation juive contemporaine, Paris, XXVI-59). Tyto dva příklady dokazují, že Osvitim sloužila pouze jako tranzitní tábor pro část Židů sem deportovaných. To se dokonale shoduje s tími nimeckými dokumenty, které odkazují na "evakuaci" a "přesídlení" Židů na východ. I když je tato dokumentace velmi fragmentovaná, pár zmíniných případů dokonale otešá exterminacionistickou tezi, podle které Židé posláni do Osvitimi, ale neregistrovaní, byli zavražděni v plynových komorách.

Problém maíarských Židů deportovaných do Osvitimi v období květen – červen 1944, ze kterých bylo 28 tisíc registrovaných, je také z větší části nevyřešený. Jak jsme už ukázali, vyhlazení tíchto Židů v Osvitimi – Birkenau se nemohlo uskutečnit, protože by nebyla možná kremace tíl. 9. května Reichsführer Himmler vysvítiloval v dopise hlavnímu úřadu SS pro ekonomickou správu, že 200 tisíc Židů bude zamístnáno ve vojenském průmyslu (Nuremberg dokument NO-5689). Protože v té době neprobíhaly žádné velkoplošné deportace Židů z jiných zemí do Maíarska, tíchto 200 tisíc musí nevyhnutelně pocházet odtud. V období červen – říjen 1944 bylo z Osvitimi do Stutthofu posláno víc než 23 tisíc pøevážní ženských židovských vizekyó a tam byly zamístnány v továrnách, ale také v zemědělství. Velký počet z nich pocházel z Maíarska (Stutthof, Muzeum Archiwum, I-11B-8; Jürgen Graf and Carlo Mattogno, Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsozialistischen Judenpolitik, Castle Hill Publisher, Hastings 1999). To dokazuje, že maíarscí Židé posláni do Osvitimi a tam neregistrovaní byli pøeloženi do jiných táborů nebo továren v nimecké Őiši, ale konešná zastávka většíny z nich zůstává neznámá.

b) Skutešná funkce Belzecu, Treblinky, Sobiboru a Chelmná

Tyto čtyři tábory byly údajni ešti vyhlazovacími továrnami. Nezachovaly se o nich prakticky žádné dokumenty. Protože údajné masové vyvražďování nebylo možné z technických důvodů, jak jsme už vysvítilli a protože víme, že mnoho Židů bylo posláno na sovíská okupaěni teritoria, my revizionisti víme, že Belzec, Treblinka a Sobibor, které byly umístěny na východu Polska, byly skutešni tranzitními tábory pro Židy, kteři pokračovali dál na východ, ale nemáme žádný dokumentární důkaz na podporu této teze (o Chelmu nevíme nic). Treblinka také uršiti sloužila jako tranzitní tábor pro Židy, jdoucích do Majdanku a dalších táborů u Lubline (polský Žid Samuel Zyłbersztain, který pøežil deset táborů, uvádil, jak byl v roce 1942 pøeložen z Treblinky do Majdanku s několika stovkami dalších Židů, Pamięnik Wieznia dziesieciu obozow, v: Biuletyn Żydowskiego Instytutu Historycznego, Nr. 68, Warsaw 1968).

c) Pošet Židů zastøelených Němci na východní frontě

Ortodoxní historici tvrdí, že Němci na okupovaných sovíských územích zastøelili okolo jednoho až dvou milionů Židů (je pøiznášné, že nikdy nebyly objeveny žádné velké masové hroby se zavražděnými Židy, pøestože Rusko je plné masových hrobů s tíly obítí komunistického teroru, stovky takových hrobů byly otevšeny po pádu komunistického režimu.).

Nejnámější masakr se údajni odehrál v roklině Babij Jar nedaleko Kyjeva, kde Němci údajni zastøelili 29. září 33 711 Židů. Toto šíslo je uvedeno v Einsatzberichte (akěni zprávy) nimecké armády, nalezených Rusy po dobytí Berlína. Einsatzberichte odkazuje na další pøeetné masakry se stovkami tisíc obítí. Je skutešni nevístlitélné, že Němci Rusům zanechali tuto inkriminující evidenci, i když mohla být snadno znišena pøed pøíchodem Rudé armády.

V září 1943, když se Soviti blížili ke Kyjevu, Němci údajni vykopali tíla a spálili je na velkých hranicích. Díky šúastné náhodě byla rokline Babij Jar v šase údajného pálení mrtvol fotografována nimeckými průzkumnými letadly. Letecké fotografie nezobrazují žádnou lidskou aktivitu, žádné otevšné hroby a žádné hranice a ukazují, že zem byla neporušena (John Ball, Air photo evidence, Ball Resource Limited, Delta B.C., Canada, 1992). Masakr v Babím Jaru je tak odhalen jako podvod a všechna šísla vzpomínaná v "akěních zprávách" jsou od samotného pøeátku velmi podezøelá, protože jsou to velmi pravděpodobni podvrhy. To samozěejmi neznamená, že se masová stšlení Židů neuskutešovala. Protože Židé pøedstavovali pšet komunistického hnutí odporu, které vedlo ilegální partyzánskou válku za nimeckými liniemi, s uršitostí se vykonávaly mohutné odvety vůči židovskému obyvatelstvu. Ale kvůli nedostatku dokumentů nejsou revizionisti schopni udlat nijaký racionální odhad poštu zabitých sovíských Židů. Protentokrát můžeme jen uvést z různých důvodů, že šísla hlásaná historiky Holocaustu jsou s uršitostí vysoce nadhodnocená.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

[trodas](#)

 Vloženo: Oct 30 2005, 12:59 PM

Struěný historický vývoj revizionizmu Holocaustu

1950: Bývalý bojovník francouzského hnutí odporu a vizeó koncentraěního tábora Buchenwald Paul Rassinier publikuje knihu Le Mensonge d'Ulysse, kde uvádí, že v Buchenwaldu neexistovala žádná plynová komora. Rassinier si myslí, že plynové komory bezpochyby v níkerých jiných táborech existovaly, ale že počet obítí byl relativni malý.

1964: V Le Drame des Juifs europeens Rassinier nazývá tvrzení o vyhlazování Židů a plynových komorách "nejstrašnější líž všech dob" a demonstruje nemožnost poštu 6 milionů.

1967: Paul Rassinier, otec revizionizmu, umírá.

Administrator

Skupina: Admin

Pøispívku: 1225

Uživatel š.: 1

šlenem od: 2-February 03

1972: Richard Harwood "Opravdu zemřelo 6 milionů?". I když není dokonalá, tato brožura je velmi úspěšná a obsahuje mnoho platných argumentů proti tradičnímu tvrzení o Holocaustu.

1976: Arthur Butz a "The Hoax of the Twentieth Century". Tato kniha, která v revizionismu zaznamenává velký skok dopředu, se stane klasikou, i když se nečte lehko. Butz, profesor elektronického inženýrství, brilantně demonstruje, že spojenci si museli být vidomi masového vyhlazování v nimecké sféře vlivu. Pokud by o takovém vyhlazování viděli, reagovali by, aby to zastavili. Ale spojenci neučinili nic, protože vidili, že tvrzení židovských organizací byla jen válečná propaganda.

1978: Wilhelm Stäglich a "Der Auschwitz Mythos". Stäglich, nimecký soudce, mistrovsky analyzuje základy ortodoxních tvrzení o Holocaustu a demonstruje jejich prázdnotu. V poslední kapitole pítvá neslavný Osvitímský proces, který se konal v letech 1963 – 65 ve Frankfurtu a ukazuje, že nimecký justiční systém porušil všechny normy právní etiky, aby "dokázal" údajné masové vraždění Židů v Osvitími.

1979: Francouzský revizionista, profesor Robert Faurisson, publikuje několik článků, ve kterých poukazuje na technické nemožnosti tvrzení o osvitímském plynování. Od té doby bude důraz revizionistického výzkumu kladen na technické aspekty.

1980: Francouzský revizionista Serge Thion publikuje "Verité historique ou verité politique?", velmi důležitou knihu o revizionismu a Faurissonovi aféře.

1982: Faurisson a "Reponse a Pierre Vidal-Naquet". Odpovídá ěistí emocionálním anti-revizionistickým výpadům židovského vidce Pierre Vidal-Naqueta. Faurisson ukazuje, že nepřátelé revizionismu nemají žádné seriózní argumenty.

1983 . Nimecko-americký revizionista Walter Sanning publikuje "The Dissolution of Eastern European Jewry", která je založena výluěni na židovských a spojeneckých zdrojích a je stále nejvážnější studií ztrát židovské populace během 2.svitové války. Sanning dochází k závěru, že během války zemřelo okolo 1,3 milionu Židů, ale že méně než polovina těchto ztrát mŕže být pŕipsána nimeckě politice: víc než polovina židovských váleěných obětě zemřela jako vojáci na frontě nebo během sovitiských deportací.

1984: Teroristě spálili na prach The Institute for Historical Review v Kalifornii.

1985: První Zündelův proces v kanadském Torontu. Nimecký oběan Ernst Zündel se dostal pěd soud za rozšiřování Harwoodova bookletu "Did Six Million Really Die?". Protože v Kanadi neexistuje anti-revizionistický zákon, soud se uchýlil k zapomenutěmu anglickěmu zákonu ze stědověku, který zakazuje "rozšiřování falešných zpráv". I když je Zündel odsouzen na 15 měsěcŭ vězení, proces je pohromou pro pŕěvržence tvrzení o Holocaustu, protože několik prvotědněch expertŭ mohlo prezentovat svoje argumenty proti údajně exterminaci Židů. Dva hvězdně svědci obžaloby, prof. Raul Hilberg a bývalý osvitěmský židovský vězeň Rudolf Vrba, jsou nemilosrdně vyslechnuti Zündelověm advokátem Douglasem Christiem. Hilberg se ukazuje jako beznadějně nekompetentní, když je Vrba odhalen jako hanebný lháě.

1986: "Afěra Roques" ve Francii. Henri Roques podal doktorskou zprávu o Gersteinovi zprávi. "Pŕiznání" důstojníka SS Kurta Gersteina jsou považována za nejlepší důkaz existence plynových komor v táběe Belzec. Roques ve svojě tezi ukazuje, že existuje minimální šest vzájemně si protěěčěcích verzě těto zprávy a všechny jsou plně absurditě. Mědia rozpoutávají nenávistnou kampaň proti univerzitě v Nantes, která Roquesovu tezi akceptovala. Po protestech židovských organizací a Izraele je Roquesovi nakonec odebrán doktorský titul. Ve Švěcarsku ztrácě po mediální kampaně práci uěitelka Mariette Paschoud, která Roquese podporovala.

1988: Druhý Zündelův proces v Torontu. Zündelův trest je snížen na 9 měsěcŭ (o ětyři roky později, v roce 1992, bude kanadským nejvyšším soudem osvobozen a zákon, který sloužil k jeho odsouzení, bude vyhlášen za neústavně). Během procesu cestuje do Polska americký expert na popravně zařizeně Fred Leuchter, aby prozkoumal "plynově komory" v Osvitěmi I, Birkenau a Majdanku. V následně zprávi dochází k závěru, že v tyto místnosti z technických a chemických důvodŭ nemohly sloužit jako plynově komory. Pŕes nepopiratelně nedostatky Leuchterova zpráva uštidila úder tvrzení o Holocaustu, protože ve velkěm rozšiřuje popularitu revizionismu a protože Leuchterovy závěry budou později potvrzeny Germarem Rudolfem v mnohem věětšě studiě.

1990: Francie pŕijímá skandální Gayssotův zákon proti revizionismu. Tento zákon zakazuje zpochybňování jakěhokoliv "zloěinu proti lidskosti", takto definovaněho Norimberským tribunálem. Následně poslouží jako základ pro pronásledování revizionistŭ ve Francii.

1993: První verze Rudolfovy expertězy o údajných plynových komorách v Osvitěmi. V těto mistrovskě studiě Rudolf demonstruje, že "plynově komory" nebyly nikdy vystaveny insekticidě Cyklon B, údajně použiváněho na vyhlazování Židů.

Francouzský historik Jean-Claude Pressac publikuje Les crematoires d'Auschwitz, kterou mědia oslavují jako koneěně vyvrácění revizionismu. Ale protože Pressac není schopen poskytnout ani nejmenšě dokumentární důkaz o existenci plynových komor, jeho kniha jen potvrzuje slabost tvrzení o Holocaustu – mimo fakt, že Pressac vůě revizionistŭ lidlal poětětně pŕekvapivě ústupky.

1994: Volěc pseudonym "Ernst Gauss" v zoufalě naději zachrání se pěd trestním stěháním, Germar Rudolf vydává "Grundlagen zur Zeitgeschichte" (Základy moderně historie). Tato videcká antologie obsahuje serěii ělánků od různých revizionistických vidcŭ, o různých aspektech Holocaustu. Kniha je v Nimecku brzo zakázána a Rudolf odchází do exilu, aby se vyhnul vězení.

Ještě pěd publikací "Grundlagen" nimecký režim, reagující na rostoucí vliv revizionismu, drasticky zostouje anti-revizionistický zákon.

Pierre Marais a "Les camions a gas en question". Francouzský automobilový konstruktěr Marais ve vynikající studiě demonstruje, že "plynová nákladně auta", údajně použivána Němci na vraždění Židů v táběe Chelmo a v Rusku, nikdy neexistovala.

Jürgen Graf a "Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust". První sběrka zpráv oětěch svědkŭ o údajných plynováních v Osvitěmi odhaluje absurditu těchto zdrojŭ.

1995: Švěcarsko pŕijímá "anti-rasistický zákon", který slouží hlavně jako nástroj na potlaěení revizionismu.

Carlo Mattogno, Robert Faurisson, Serge Thion a Germar Rudolf extenzivně vyvracejí Pressacovu knihu Les Crematoires d'Auschwitz, která byla posledním vážným pokusem dokázat existenci osvitěmských plynových komor, ve svojěi odpovědi "Auschwitz. Nackte Fakten" (Osvitěm. ěirá fakta).

1996: Afěra Garaudy ve Francii. Světoznámý francouzský filozof Roger Garaudy, který už dŕěve konvertoval na islám, obezětně podporuje revizionismus Holocaustu ve svojěi knize "Les mythes fondateurs de la politique israelienne". I když je revizionistická kapitola těto knihy dost

mírná, Garaudyho aféra vyvolává mezi francouzskými Židy spoušť a pro revizionisty je obrovským úspěchem.

Germar Rudolf ze svého britského exilu začne publikovat svůj vysoce kvalitní žurnál "Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung" (Ětvrťletník pro svobodný historický výzkum).

Anti-revizionistický francouzský historik Jacques Baynac ve dvou dlouhých článcích v levicových novinách Le Nouveau Cotidien poukazuje, že nejsou důkazy o existenci nacistických plynových komor.

1998: Jürgen Graf a Carlo Mattogno, "KL Majdanek. Eine historische und technische Studie". První videcká práce o koncentračním táboře Majdanek dokazuje, že v tomto táboře neexistovaly plynové komory, že údajné masové stělení židovských vizů se nikdy neodehrálo a že v Majdanku zemřelo okolo 42 500 lidí.

2000: Rozšířená a updatovaná anglická verze Grundlagen je Germarem Rudolfem publikovaná pod názvem "Dissecting the Holocaust".

V Londýni prohrává revizionistický historik David Irving svůj soud proti anti-revizionistické autorce Deborah Lipstadt, kterou zažaloval za nactiutrhání, ale dostatečně níže židovského historika Holocaustu Roberta van Pelta, Lipstadtové svědky číslo jedna.

Australský inženýr Richard Krege v Belzecu a Treblince uskutečňuje zkoumání pomocí pozemního radaru. Výsledky, které dokáží neexistenci údajných obrovských masových hrobů v obou táborech, budou publikovány v roce 2001 a budou představovat ránu z milosti belzeckému a treblinskému podvodu.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

trodas

Administrator

Skupina: Admin
Poštvků: 1225
Uživatel ě.: 1
Elenem od: 2-February 03

 Vloženo: Oct 30 2005, 01:00 PM

Poslední boj

"Dosáhnutí našeho úsilí o nový svitový pořádek spoívá na naší vzpomínce a ponaučení z lekce Holocaustu." (Ian Kagedan, ěditelem pro vládní vztahy židovské organizace B'nai B'rith, citovaný v Toronto Star, 26. září 1991.)

a) Transformace Holocaustu na náboženství

Ortodoxní tvrzení o Holocaustu nemůže být orámováno racionálními argumenty, protože jeho absurdnost je obrovská. Žádá se od nás, abychom viděli ve fata morgana rozsáhlého zabití ve vražedných továrnách, které nezanechalo žádné stopy – žádné dokumenty, žádné kosti, zuby ěi popel – nic! Dále se od nás žádá víra, že spojenci, kteři milí rozsáhlou síu informátorů po celé Evropi a špiona v nimeckém vedení (admirál Canaris, šéf nimecké rozvidky), si až do konce války nebyli vidomi této gigantické genocidy, protože pokud by o masovém vraždění vidili, pak by jednali tak, aby ho zastavili. Nakonec se od nás žádá víra v to, že Židé v Polsku, epicentru Holocaustu, až do srpna 1944 nevidili nic o osvitimských plynových komorách, jinak by Židé z lodzského gheta neodešli dobrovolni do Osvitimi – což je pøesni to, co udílali, jak udává Raul Hilberg ve svojí práci o Holocaustu (Die Vernichtung der europaischen Juden, str. 543/544).

Protože sionisty kontrovaný systém "západních demokracií" je neschopný ěelit revizionistickým argumentům, uchyluje se k cenzuøe a brutální síle, aby umlél nebezpečeně heretiky. A Židé postupni transformují Holocaust na náboženství. Jde o velmi chytrou strategii, protože – jak trefni poznamenává Robert Faurisson – ělovik nemůže vyvrátit náboženství videckými argumenty. Muzea a pamitniki Holocaustu, množící se jako houby po dešti po celé Evropi a USA, se takto skuteeně stávají chrámy nového náboženství, zatímco profesionální "pøeživši Holocaust", jako je Elie Wiesel, jsou kniží tohoto nového náboženství. Abychom dokázali toto tvrzení, staěi citovat samotného Eliho Wiesela: "Holocaust je svitovým tajemstvím, tajemstvím, které je limitované na kruh knižstva pøeživších" (Peter Novick, The Holocaust in American Life, 1999, str. 211, 212). Další velekniz kultu Holocasutu, Simon Wiesenthal, zachází ješti dále: "Když každý z nás pøedstoupí pøed 6 milionů, nebudou se nás ptát, co jsme dilali se svými životy... Ěeknu: Nezapomnil jsem na vás" (Simon Wiesenthal v Response, Vol. 20, Nr. 1).

Nejsou povolené žádné kritické otázky o Holocaustu, protože jsou rouháním: Způsobují nesmírný nekld viěným obitem perzekuce, Židům, a jsou pokusem oěstit národní socialismus – nejhorší ideologii všech dob, která způsobila Holocaust! V dnešním Nimecku je dokonce považováno za nemyslitelné porovnávat Holocaust s krutostmi komunistických tyranů jako Stalin nebo kambodžský diktátor Pol Pot, protože se to považuje za "relativizování" a "trivializování" nejhoršího zločinu v historii.

Francouzský sionistický propagandista Claude Lanzmann, tvůrce dlouhého a nevýslovní hloupého filmu o Holocaustu (název tohoto filmu je Shoah, hebrejský výraz pro "katastrofu", který je Židy ěasto používán jako synonymum pro "Holocaust") se ani nesnaží skrýt skuteenost, že kult Holocaustu má nahradit koesuanství:

"Pokud Osvitím je nico jiného než horor historie, potom se koesuanství otøásá v základech. Kristus je syn Boží, který šel na konec lidsky snesitelného, kde snášel nejkrutější utrpení.(...) Pokud je Osvitím pravdou, potom existuje lidské utrpení, které se s utrpením Krista jednoduše nedá srovnat.(...) V tom pøipadi je Kristus falešný a spása nepøijde od něj.(...) Osvitím je vyvrácením Krista." (Les temps modernes, Paris, December 1993, str. 132, 133.)

V dnešních dnech velká ěást Židů v Boha neviøí, ale prakticky každý z nich viøí v 6 milionů. Sionistické vedení šikovni využívá Holocaust na sjednocení svitového židovstva, udržujíc je ve stálem stavu hysterie a perzekuční mánie, tvrdíc, že jen soudržností budou Židé schopni zadržet hrozbu nového Holocaustu.

Je bez debaty, že jen málo nežidů chce pøijmout pochmurné náboženství Holocaustu. Zatímco pøevážná vitišina lidí na západi stále viøí, že oficiální tvrzení o Holocaustu je v základu pravdivé (i když mají dojem, že ěisla jsou nijak nadhodnocená), jsou úplni znechuceni viěným lamentováním o židovských obtech a židovském utrpení. Jednoduše už o tom nechtjí nic slyšet. Průzkumy veøejného minini v Nimecku ukázaly, že velká vitišina populace byla proti plánovanému památniku Holocaustu v Berlíni (ěemuž si žádná velká strana, vedoucí politik ěi velké noviny nedovolili oponovat). V soukromí jsou politici možná stejni tak znechuceni nekoneenou litaníí o Holocaustu jako zbytek populace, ale nemžou si dovolit nechat revizionisty vyhrát, protože by to otøáslo samotnými základy "demokratického systému", kterému vdieli za svoje kariéry a

bohatství.

b) Funkce Holocaustu ve svítí od roku 1945

Politické důsledky Holocaustu byly od roku 1945 obrovské. Když mluvím o "Holocaustu", nemám na mysli historický fakt, protože vyhlazování Židů v chemických kobkách se ve skutečnosti neodehrálo. Ale v mysli populace je toto vyhlazování stejní skutečné, jako 2.svitová válka nebo jako egyptské pyramidy, zatímco skutečně genocidy, jako např. umile vyvolaný ukrajinský hladomor v letech 1932/1933, ve kterém bylo komunisty záměrně na smrt vyhlazováno několik milionů lidí, jsou zapomenuty. Podívejme se blíže na tyto důsledky:

- Vytvoření státu Izrael. "Bez Holocaustu by nebyl žádný židovský stát." Toto otevřené tvrzení pochází od Žida Roberta Goldmana (Frankfurter Allgemeine Zeitung, 19. prosince 1997, str. 9). Goldman mil pravdu. Bez Holocaustu by svět nikdy nepovolil založení židovského státu v Palestině tři roky po válce. V tom čase končila koloniální éra. Britové už byli rozhodnutí dát Indii nezávislost, zatímco množství afrických a asijských teritorií se snažilo setřást vládu bílého muže. Protože ostatní mocnosti pospíchaly s garancí nezávislosti svých kolonií, Židům v Palestině bylo umožněno zúčastnit se koloniálního dobrodružství par excellence, s pozhánáním západu i Sovětského svazu. Kvůli zabezpečení, že jejich stát bude mít židovskou většinu, sionisté postupovali s nemilosrdnou brutalitou. Celé vesnice byly srovnány se zemí, tisíce Arabů zavražděny (Deir Yassin byl jen jeden z mnoha masakrů) a velká část Palestinců byla vyhnaná ze země jejich předků. Ti, kteří zůstali, byli od té doby terčem tvrdých represí. Podle velmi pro-sionistického švýcarského týdeníku Die Weltwoche (22. října 1992) bylo v roce 1992 v izraelských viznicích minimálně 15 tisíc palestinských politických vizů, používání mučení bylo oficiálně sankcionováno izraelským nejvyšším soudem až v listopadu 1996. Když píšu tyto řádky, izraelští vojáci každodenně stájejí do neozbrojených palestinských demonstrantů, z nichž mnozí jsou dítí.

Židovský teror v okupované Palestině není skutečně podporován anebo schválen svitovým minimem, ale je tolerován. Po tom všem židovský lid potřeboval domovinu, aby se chránil před novým Holocaustem a co je utrpení Palestinců v porovnání s utrpením Židů za Hitlera? Zbavme se iluzí: Pokud lidé na západě vidí v šest milionů a plynové komory, budou vždy v principu podporovat Izrael, i když kritizují izraelské zacházení s Palestinci jako zbytečně tvrdé.

Bez vnější pomoci by sionistický parazitní stát nefungoval. Jeho hlavní příjmem sestává z finančních injekcí z USA, podpory od mezinárodního židovstva a německých reparací. Podle oficiálních zdrojů SRN v roce 1991 zaplatila 85,4 miliardy DM (Der Spiegel, 18/1992). Ale skutečná suma je mnohem vyšší. Tomu připomínáme enormní dodávky ve formě komodit. Nahum Goldmann, dlouholetý předseda Svitového židovského kongresu (JWC), beze všech tajností o tomto tématu napsal:

"Bez německých reparací, které začaly proudit během prvních deseti let státu, Izrael by nemil polovinu svojí infrastruktury. Všechny vlaky jsou německé a to samé platí pro elektrické instalace a velkou část izraelského průmyslu" (Nahum Goldmann, Das jüdische Paradox, Europäische Verlagsanstalt, 1978, s. 171).

V roce 1999 Německo poskytlo Izraeli ultra moderní ponorky, které mohou nést nukleární stoly. Izraelci nemuseli zaplatit ani feník – ponorky byly dalším příspěvkem německé lítosti za Holocaust!

- Imunita Židů vůči kritice. Před rokem 1945 byla kritika Židů legitimní. I ta nejmenší kritika židovské moci a židovské arogance – například vliv Židů v západních masmédiích, zarážející vysoký počet Židů v Clintonovi administrativě nebo impertinentní jednání německé Ústřední rady Židů – je okamžitě umlčena výkřiky o Osvětlení. Efektivnost tohoto zastrašování je demonstrována následujícím faktem: Nejnepojemnější zloinecká organizace světa se pravidelně označuje jako "ruská mafie", i když prakticky všichni její šéfové jsou Židé, často s izraelskými pasy. Toto tvrzení je nevyvratitelně demonstrováno Jürgenem Rothem v jeho dokumentu "Die Russen-Mafia" (Rasch und Roehring, Hamburg 1996). Název knihy je "Ruská mafie", protože kdyby byl titul "Židovská mafie", autor by šel do německého vizeň a jeho kniha by byla spálena. V dnešním Rusku jsou pit nebo šest ze sedmi velkých "oligarchů", kteří se dostali ke svému majetku okrádáním ruského lidu, Židé. O tom se západní média nikdy nezmioují.

- Vytváření hanby německého národa. Od roku 1945 byl německý lid označován cejchem hanby. Sebenávisť a hanba je převažujícím trendem, zatímco sebeucta a patriotizmus se považují za opovržehodné.

Po válce proti Iráku v roce 1991 George Bush senior, který byl tehdy prezidentem USA, veřejně mluvil o "novém svitovém pořádku", který se nesnažil definovat. Faktem je, že "nový svitový pořádek" znamená to, že Amerika jako nezníetelná supervelmoc může vnucovat svojí politiku a svoje pochybné hodnoty všem dalším zemím. A Amerika je dnes ovládaná Židy (I když je židovský vliv méně převažující v republikánské straně než v demokratické, Židé vlastní téměř každé velké noviny a většinu televizních sítí, takže žádný republikánský politik si nemůže dovolit vládnout proti nim. V moderní společnosti nikdo nemůže vládnout proti médiím, což ke svojí smůle poznal před čtvrtstoletím Richard Nixon.).

c) Co by se stalo, kdyby byl Holocaust veřejně odhalen jako podvod?

Pokud by byl Holocaust veřejně odhalen jako hanebný podvod, kdyby to zjistili všichni lidé na světě, že přestože Židé byli brutální perzekuováni během 2.svitové války, neexistoval žádný pokus je vyhladit, že továrny na smrt, plynové komory a plynové nákladníky jsou židovským podvodem a že čísla 6 milionů bylo fantastickým zveličením, sionisty vedený "nový svitový pořádek" by skončil.

Německo by se stalo neovladatelným, německý lid by nepociňoval nic jině, než nenávisť a pohrdání vůči politikům, intelektuálům a žurnalistům, kteří je zradili a lhali den za dnem. Celý systém země by byl beznadějně zdiskreditovaný. To reprezentanti systému vidí. 15. srpna 1994 novinář Patrick Bahners, komentující proces s revizionistou Günterem Deckertem, který byl poslán do vizeň za "popírání Holocaustu", napsal ve Frankfurter Allgemeine Zeitung: "Pokud by byl Deckertův postoj vůči Holocaustu správný, Spolková republika Německo by byla založena na lži. Každý prezidentský projev, každá minuta ticha, každá kniha o historii by byla lží. Proto popíráním genocidy Židů (Deckert) zpochybňuje legitimnost Spolkové republiky Německo." Jen těžko by se dal tento problém komentovat přesněji. Nikteoí tvůrci německého veřejného mínění teoí otevřeně deklarují, že Holocaust je základem poválečného Německa. To je ukázáno v citátu z vlivných novin Die Welt (28. duben 1994): "Kdokoli popírá pravdu o národní socialistických vyhlazovacích táborech, popírá základy, na kterých je Spolková republika Německo vybudovaná."

Stejně tak v dalších západních zemích by byla víra v tzv. "demokratický systém" těžce otřesena, protože lidé by se ptali sami sebe, proč tato šarada musela být po desetiletí prosazována cenzurou a otevřeným terorem.

Jestliže důsledky veřejného odhalení Holocaustu jako podvodu by byly nejvážnější pro západní systém jako celek, pro mezinárodní židovstvo a stát Izrael by byly neodvratnou katastrofou. Spustila by se celosvitová vlna anti-židovských emocí a žádný nežid by víc sionistický parazitní stát nepodpoil. Německé reparace by se přes noc zastavily a USA by musely zredukovat svou finanční pomoc Izraeli tak drasticky, že by se ocitl na pokraji krachu ani ne za rok. Židé v Izraeli by byli naprosto demoralizováni, protože by instinktivně cítili, že stát založený na takovém kolosálním

podvodu nemá morální právo existovat. Protože náboženství Holocaustu, které sjednocuje Židy po celém světě, by zkolabovalo, mezinárodní židovská solidarita by byla záležitostí minulosti. A hniv Palestinců by dosáhl gigantických rozměrů, protože by chápali, že jim byla jejich země ukradena a jejich synové postaveni ve jménu Izraele.

d) Konečná zbraň proti sionismu a státu Izrael

Na konci roku 2000 je Izrael obléhanou zemí, ale z vojenského hlediska je stále naděšen svým sousedem a tiší se bezpodmínečně podpoře USA. Pokud by se některý z islámských států stal dostatečně silným na to, aby seriózně ohrozil Izrael, byl by pravděpodobně napadnut a vojensky vyhlazen Amerikou. Rusko nebude kvůli Palestincům riskovat konfrontaci s USA. Určitě můžeme obdivovat statečnost bojovníků palestinského odporu, kteří jsou ochotni obětovat svoje životy za osvobození jejich země od cizích vetelců, ale reálně nemají žádnou šanci vyhrát. Palestinci mají kameny a praky. Izraelci mají helikoptéry a tanky. Nemůžete zničit helikoptéry a tanky kameny a praky.

Když se bojuje proti nepříteli, člověk by měl stále hledat jeho nejslabší bod. Nejslabším bodem Izraele, jeho Achillovou patou, je lež o Holocaustu, které vdíčí za svoji existenci. Revizionisté mohou vinovat protivníky Izraele a mezinárodního sionismu strašnou zbraň. Je pravdou, že mnoho revizionistů není v žádném případě vedeno politickými úvahami. Niktež z nich – dobrým příkladem je Carlo Mattogno – jsou motivováni jen intelektuální kuriózností, chtějí s být jisti, co se skutečně stalo se Židy během 2. světové války. Ale i když revizionismus není politickým hnutím, jeho politická uplatnění jsou obrovská. Revizionisté se snaží najít pravdu – a pravda je smrtelným nepřitelem Izraele a sionismu – i když subjektivně jsou jejich cíle často čistě vědecké a mimo jakékoliv politické ambice. To je samozřejmě důvodem, proč jsou stále ve více a více zemích pronásledováni a jejich knihy páleny.

Z hlediska úplné židovské kontroly médií a neustále rostoucí anti-revizionistické represe v mnoha západních zemích je skutečně velmi těžké dosáhnout revizionistický průlom. My revizionisté želíme nerovnému boji, který může být jen částečně vysvětlitelný totálním nedostatkem našich finančních zdrojů. Našití internet, který nejsou schopni Židé cenzurovat, velmi zlepšil naše možnosti, jak dát světu výsledky našeho výzkumu, ale i tak nesmíme podléhat naivním iluzím: ne každý občan západního světa, který je informován o revizionistických argumentech, se automaticky stane revizionistou a anti-semitistou. Průměrná osoba na západě – a především v Německu – má tak dokonale vymytý mozek, že náhlé odhalení pravdy může vyvolat nervové zhroucení nebo bolesti žaludku. Opakovaně jsem toho byl sám svědkem. Další lidé ochotně akceptují pravdu o Holocaustu, ale protože vidí, že nejmenší podezření z revizionismu vede k sociálnímu odloučení, ekonomickému zruinování a soudní perzekuci, pochopitelně se nebudou chtít zapojit. Pokud ale chceme vyhrát válku proti těm, které jeden z mých ruských přátel nazývá "nepřátelé Boha a lidstva", nemáme jinou možnost než zničit Velkou Lež, jinak Velká Lež zničí nás.

Logickým důsledkem toho všeho je, že ty země, které jsou autenticky anti-sionistické a které jsou skutečnými přáteli utlačovaného palestinského lidu, by měly učinit průlom revizionismu Holocaustu svojí nejpřednější prioritou. Tank stojí miliony dolarů, ale může být zničen jedinou raketou. Revizionisté můžou poskytnout anti-sionistickým bojovníkům za svobodu zbraň, kterou nemůže zničit ani tisíc raket.

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... [my config](#)

[trodas](#)

 Vloženo: Oct 30 2005, 01:20 PM

Čtení materiálu výše uvedených může vyvolat zvracení, nevolnost a navaly vzteku a agresivity. Doporučuji male dávky denne, nebo vám bude blbě. Me bylo...

Už jako malý jsem se ptal a stále divil, proč 6 milionů židů tak ochotně pochodovalo do koncentráku a plynových komor, proč už v začátku - když žida neodlišíte pohledem od ne-žida - si na své oblečení tak dobrovolně silí Davidovy hvězdy, etc, etc, etc.

Bylo mi to všechno nějaké divné.

Jak dlouho by asi židy nemci odváděli do koncentráku, když by je každý přivítal se zbraní v ruce?

A co to? Oni často dobrovolně pochovali na nadraží sami?!

Pak jsem narazil na pár informací, jako že zemřel papež Jan Pavel II, jinak polak Woytyła, za války vozil do Osvietimi "Cyklon B" - což nějak neodpovídá katolické církvi, jenž by měla pomáhat bližním a ne je vraždit... A když jsem zjistil, že Neratovička Spolana dodneska vyrábí Uragan D, což je zlepšená verze Tajfunu B, jenž se prekládá jako "Uragan B" a jenž byl údajně použit k plynování židů, tak už jsem neveril oficiální historii ani trosku. (rodice a bratr byvalé spolupracovnice pracují a žijí v Neratovicích, vedle Spolany...) Hřebíček do rakve plynování židů zasadil kamarád, jenž dezinfikuje Uraganem D mlýny dodnes

<http://www.agromanual.cz/index.php?lang=cz...8f21476a66a1f3d>

Ono je to totiž dezinfekční prostředek a křesťané jeho dovozem opravdu pomáhali bližním, nebot když date mnoho lidí k sobě, tak vypuknou epidemie, ze... Čiže hygiena a dezinfekce satstva a věci (obcas i místnosti) je prvoradou záležitostí.

Opravdový průlom nastal, když se ukázalo, že v Osvietimi nezahynulo při nejlepší vůli 4 miliony židů, ale jen max. 960k, k čemuž přičítali 200k ne-židů a ceduli opravili - nicméně oficiální součet zůstal stále magických Talmudovských 6 milionů. (6 - 3 = 6)

Jestliže horský poprask nastal, když odborník na plynové komory v USA, nějaký Leuchter, vědecky zkoumal možnosti poprav plynem za 2 světové války. Závěry jsou jednoznačné, sokující a - o hrůzo - vědeckou část zprávy dokazující nemožnost plynování nikdo nevyvrátil!

Leuchterova zpráva o plynových komorách a jejich možnostech:

cz

<http://www.nsec-88.org/knihy/Leuchterova-z...OVA-ZPRAVA.html>

eng

<http://www.ihr.org/books/leuchter/leuchter.toc.html>

Rudolfova zpráva o plynových komorách:

eng

<http://qermarrudolf.com/work/trr/index.html>

Administrator

Skupina: Admin

Příspěvků: 1225

Uživatelů: 1

Členem od: 2-February 03

Zprava cerveneho krize o poctu umrti v koncentracnich taborech:
http://www.aijf.org/death_figures.htm

Jak nam zide lzou o holokaustu:
http://www.zvedavec.org/pohledy_1208.htm

Cize - je ze me revisionista. Rezervujte mi celu vedle Zundela, musim byt za sve krive smysleni odsouzen...

Par zajimavych obrazku.

Pocet obeti koncentracnich taboru podle mezinarodniho Cerveneho krize:

Beurkundete Sterbefälle von Häftlingen ehemaliger deutscher
Konzentrationslager beim

Sonderstandesamt AROLSEN

	bis 31.12.1982	vom 01.01.1983 bis 31.12.1983	insgesamt bis 31.12.1983
Auschwitz	53 606	27	53 633
Bergen-Belsen	6 851	-	6 851
Buchenwald	20 671	-	20 671
Dachau	18 451	-	18 451
Flossenbürg	18 330	-	18 330
Groß Rosen	8 355	-	8 355
Lublin	7 245	426	7 671
Mauthausen	78 823	1	78 824
Mittelbau	7 463	-	7 463
Natzweiler	4 431	-	4 431
Neuengamme	5 706	-	5 706
Ravensbrück	2 128	2	2 130
Sachsenhausen	5 012	-	5 012
Stutthof	11 237	1 065	12 303
Theresienstadt	27 260	344	27 604
Verschiedene	4 643	-	4 643
	<u>280 212</u>	<u>1 865</u>	<u>282 077</u>

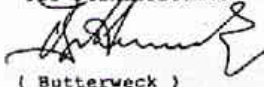
Zahl der Karteikarten in der Hauptkartei des
Sonderstandesamtes über registrierte KL-Sterbefälle
beim Sonderstandesamt und anderen Standesämtern
zum 31.12.1983 373 468

(einschließlich Hinweisarten für
- Todeserklärungen und Anfragen von Amtsgerichten
betr. Todeserklärungen
- verschiedene Schreibarten von Familiennamen usw.)

Die Beurkundungszahlen des Sonderstandesamtes laßen keine
Rückschlüsse auf die tatsächliche Zahl der Toten in den
Konzentrationslagern zu.

Arolsen, den 16.01.1984

Der Standesbeamte

(Butterweck)

Aufschlußreicher Bescheid von 1984.

Kapela hraji veznum v Osvietimi:

Svadba v roce 1944 v Osvietimi:

Bazen za baraky veznu a pro vezne v Osvietimi:

Trosku zajímavave obrázky, ne? 😊😊😊

 "It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... 😊 my config

Guest

Vloženo: Dec 18 2005, 01:35 PM

QUOTE (trodas @ Oct 30 2005, 12:34 PM)

Oficiální tvrzení o Holocaustu

Slovo "holocaust" pochází z řečtiny a znamená "zničení ohněm". Dnes je téma výlueni používané na označení údajného vyhlazování Židů Němci během 2.svitové války.

Podle ortodoxních historiků národní socialistické vedení, rozhodnuté vyhladit židovskou rasu, založilo šest vyhlazovacích táborů, kde bylo zplynováno (šest) milionů Židů. Všech šest vražedných továren bylo umístěných v Polsku (anebo na územích, která patřila Polsku pøed válkou a byla v roce 1939 pøipojena k Nimecku a následni vrácena Polsku v roce 1945). Ètyøi z nich (Bežec, Treblinka, Sobibor a Chelmo) byly èisti vyhlazovací tábory, které pøežilo jen pár Židů. V Belzecku, Treblince a Sobiboru byli Židé vraždini v plynových komorách, v Chelmu v plynových náklaiácích. Zbylé dva tábory, Osvitím a Majdanek, sloužily jako továrny na smrt i jako pracovní tábory. V tichto dvou táborech byli práce neschopni Židé zplynováni, zatímco ti práceschopni byli na èas ušetøeni. Tila zplynovaných Židů byla spalena, èásteèeni v krematorii, èásteèeni na otevøeném ohni, takže se po válce nenašly žádné masové hroby. Protože všechny rozkazy ke zplynování byly vydány ústni, nikdy nebyly nalezeny dokumenty, potyrující existenci vražedných plynových komor. Historici Holocaustu tvrdí, že – kromi masových zplynování – Němci zastøelili 1-2 miliony Židů na východni fronti. Podle nich v nimecké

sféře vlivu zemřelo 5-6 milionů Židů. Více než polovina z nich byla zavražděna v plynových komorách (a v mnohem menším počtu v plynových náklaiácích), velká část z nich byla zastřelena na okupovaných sovietských územích a zbytek (několik set tisíc) zemřelo na nemoci, hlad a v důsledku špatného zacházení v pracovních táborech a ghetech.

O tom je oficiální verze Holocaustu, popsána ve standardní práci Raula Hilberga The Destruction of the European Jews. Ale jak si následně ukážeme, první verze byly velmi odlišné od tvrzení, která jsou nám prezentována dnes.

Marketa

Vloženo: Jan 11 2006, 04:44 PM

Unregistered

[SIZE=14][COLOR=purple][B]VY STE SE TADY SNAD ÚPLNĚ POSRALI, ĚI CO? ANO, Z TĚCH ŔÁDKŮ O "OFICIÁLNĚM TVRZENĚ O HOLOCAUSTU" MI OPRAVDU BYLO DOST NEVOLNO, ALE CO TEPRVE TY VAŠE ŽVÁSTY??? Z TOHO MI BYLO NA ZVRACENĚ, JÁ NEVĚŘĚM VLASTNĚM OĚĚM!!! JAK SI TO VŮBEC MŮŽETE DOVOLIT? TO NENĚ NORMÁLNĚ!!!
DÁM VÁM JEDNU RADU :
POŔADNĚ SE NAD SEBOU ZAMYSLĚTE, NEŽ BUDE POZDĚ, A TĚM NEMYSLĚM, ŽĚ BYSTE SKONEĚLI NĚKDE VE VĚZENĚ!!!

trodas

Administrator

Skupina: Admin
Přispěvků: 1225
Uživatel ě.: 1
Ělenem od: 2-February 03

Vloženo: Jan 13 2006, 02:13 AM

Milá Marketko, bylo by dobre, kdyby jsi se naučila civilizovane psat (ne, verzalky se nepouzivaji v normalni lidske mluve) a nesnazila se trapne velkym pismenem a jeste rufovym (eh eh) vykricet svuj nazor do sveta jako kdyby jsi napsala neco jineho, nez obycejny plany vykrik do tmy. Jedine, z ceho je me osobne nevolno, je skutecnost, ze pokud si das jen malou praci prostudovat jen par odkazu, na ktere se Jürgen Graf (autor) odkazuje, ze obsahuji jim uvedene skutecnosti.
Pokud se ovsem zaces a zjistis, ze se v Norimberku nemci priznavaji ke Katynskemu masakru 10 000 Polskych dustojniku, o niz se dnes nadevsí pochybnost vi, ze byla dilem rusu a jejich NKVD, tak by jsis mela polozit otazku, jak se Norimbersky tribunal lilis od procesu v CR se Slanskym, kde se Slansky priznava k strasnym zlocinum a sam pro sebe zada trest smrti.
Pokud na techto "dukazech" chce nekdo zakladat oficielni verzi historie, tak se proti takovemu podvodu logicky musim ohradit. Anebo budeme radeji verit chronickym usvedcenyim lharum jako zidacek Enric Marco, byvaly predseda spanske Asociace obeti nacistickych koncentracnich taboru, jenz nas obelhal svymi vymysly 30-cet let nez byl odhalen?

Dnes uz temhle povidadkam nemuze verit ani male dite - kdyz uz byly oficielne vyvraceny a Marco se omluil, ze pry to "myslel dobre"... Samo, pro svou penezenku urcite. 30 let prednasek a dojeni z imaginarniho holohoaxu, tomu rikam "myslel dobre" - na sebe.

Takze místo "davaní nam cennych rad" by jsi se mela znovu zacist do toho, co Jürgen Graf napsal. Evidentne si to musis precist znovu, abys pochopila... 😊

"It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding...

Pegasos2

Vloženo: Jan 13 2006, 09:30 AM

Respektovaný uživatel

Skupina: Uživatel
Přispěvků: 171
Uživatel ě.: 58
Ělenem od: 3-December 05

Přispivek Markěty nemá hlavu, ani patu. 😊 Jestli své znalosti sleěna ěerpá z filmu PIANISTA, tak ji jisti pochopím, že je roznícená a myslí si, že stojí na pupku svita a všechno ví a zná. 😊 Pokud se sleěna ponoří do minulosti a zaěne si ji procházet do podrobností, tak možná zjistí, že vici nejsou vždy takové, jak nám je naše televize servíruje. Pokud se milá Markětko necháváš masírovat televizí, tak je zcela zbytečné, aby jsi tady plýtvala svým ěasem a psala nadále tvě poznatky.

Bavit se o slovi holokaust je zcela zbytečné. Nakonec pokud to ěekneme naprosto struěni, tak židě mili ěas na to, aby opustili nimecko a okolní státy a odstihovali se. Ti co zůstali, byli postupem ěasu zavœeni. Nepochybují o tom, že s nimi bylo zacházeno dobœe. Nemili se dobœe, zcela urěiti nikteœi umœeli na nemoci, na hlad a nikteœi byli popravení. To tady nikdo nevyvrací. A tei si to vem z druhé strany. Myslíš si, že tzv. koncentraěni tábory mili jen nimci? Ba ne! Všechny nacionalistické zemi je mili od pradávna a mají. Jen se to jmenuje jinak. Takže i za 2 svitové války, mili tyto tábory napœ. rusové. Stalin nechal vyvraždit tmiœ všechny generály, pak důstojníky a na konec se opœel do normálního lidu. Za plivnutí na státní zemidilské prase, byl kdokoli okamžitě pœedveden pœed rychlosoud a popraven. Za druhé svitové války byly ve zmiœovaném rusku daleko vítšší zvirstva, než za vlády Hitlera. Nicméni o tom se tak moc nemluví, že? Nezůstalo tam asi moc lidí, kteœi by o tom mohli natoěit film. 😊 Jinak by jsi se o tom nedozvidila. 😊

Nebudeme si tady popisovat minulost, ale pokud nadále hodláš bezduše napadat intelektuální poznatky Trodase a ostatních, tak ti doporuěim jiné forum. Pokud přispjješ niěim zajímavým, budu rád. Pokud jen urážkami, tak si skoě nikde na forum www.vyvoleni.cz a obdivuj nebo kritizuj VLADKA. 😊 Tomu budeš zœejmi více rozumit.

trodas

Vloženo: Jan 16 2006, 03:59 PM

Bylo by mozna na miste poznamenat, ze koncentracni tabory byly vyvinuty Spanely. V 1898, kdyz USA pod zaminkou ze jejich kriznik Maine byl Spanely sabotovan a potopen vyhnali tyto z Kuby doslo k prvniimu nasazeni onech taboru. A to sice ze strany Spanelu a pred US agresí a - kupodivu - slo o pokus uchranit civilisty pred hruzami valky. Vsichni vime, ze civilisti to ods kacou nejhure. Mno a aby tomu zachranili, tak je Spanele vsechny (spis skoro vsechny) sehnali do taboru, kde se o ne dobre starali a dokud vládli zasobovanim, tak nikdo netrpel nedostatkem.

Administrator

Skupina: Admin
 Pošpivku: 1225
 Uživatel ě.: 1
 Ělenem od: 2-February 03

A nemuseli ani tvrde makat, jako zide a dalsi osazenstvo za WW2. Nicmene, co se nestalo. Kdyz date dohromady moc lidi, tak logicky vypuknou nemoci a protoze lidi je hodne, tak uplne epidemie. Celkove se udava ze zarvalo neco pres 200 000 lidi. Pri odhadovane populaci Kuby na prelomu století kolem 1,7 milionu lidi jich neuveritelnych 200 000 zemrelo mezi 1895 a 1900 🙄 Cize v obdobi valky. (<http://www.historyofcuba.com/history/time/...tbl2d.htm#platt> a <http://www.historyofcuba.com/history/time/...tbl2d.htm#platt>)

Dalsi nasazeni koncentratku bylo od Britu v Burske valce v severni africe. Obeti v radech tisicu, nebot to byly male koncentratky. Potom gulagy v rusku a nasledovalo Spanelsko a nakonec Nemecko. Dnes USA...

Co se poctu obeti tyce, tak je treba se na vec divat trosku mene zaujate. Pokud nastrkam 10 000 Buru do koncentratku a 3 000 (30%) z nich zemre, tak je to daleko horsi, nez kdyz mi z 1,5 milionu zemre 200 000 (13,3%) 🙄 Cimz nechci nikoho omlouvat ani nehodou. Je dobre si uvedomit, ze jen na Ukrajine zemrelo hladem (!) 20 milionu (!!!) "kulaku", jenz nechтели společne hospodareni v celych velkych oblastech, jenz vojsko obklicilo a odvezlo z nich vsechny potraviny co si tam lide vypestovali...
 Co je proti tomu nejakyh (i kdyby) 6 milionu zidu?

A kdyz uz jsme z toho, tak historie je plna holokaustu - organizovanych masakru prevazne nevinnych jen na zaklade nejake jejich prislusnosti k rase, nabozenstvi ci etniku. Co treba Armensky masakr s 1 ci 1,2 miliony obeti Turky? To si nemame pamatovat? Co treba nasilne pripojeni Tibetu k Cine, jenz zaplatilo zivotem milionu Tibetanu a na 6 000 jejich kostelu/klasteru bylo zniceno. To se take neda srovnat s zidy za WW2?

A kdyz byl ten zidovsky holocaust tak strasny, tak proc si neustale vymesleji, lzou a pribarvuji?

<http://www.fpp.co.uk/Auschwitz/stories/Defonseca1.htm>

QUOTE

IT'S an amazing story. But then, it's often said, all Holocaust survivor stories are amazing.

It starts in autumn 1941. A Belgian Jewish girl, age 7, runs away from the family that took her in when her parents were arrested by the Germans. Determined to find her parents, she sets out on foot toward the east.

Over the next four years, she wanders through Germany, Poland, and Ukraine, turning south through Romania and the Balkans, hitching a boat to Italy, then walking back to Belgium via France.

For most of this time, the girl sleeps in forests and is, for weeks at a stretch, fed and protected by packs of friendly wolves. She joins bands of partisans, sneaks into and out of the Warsaw ghetto, witnesses the execution of children, kills a German soldier with a pocket knife, and finally has a happy reunion at war's end with her Belgian foster grandfather.

QUOTE

Je to úžasný příběh. Ale, jak se často říká, všechny příběhy přeživších holokaustu jsou úžasné.

Začalo to na podzim 1941. Belgické židovské dítě, sedm let staré, uteklo od rodiny která si ji vzala, když byli její rodiče uvězněni nacisty. Rozhodnutá najít své rodiče se vypravila pěšky na východ.

V následujících čtyřech letech se potloukala v Německu, Polsku a na Ukrajině, pak zabiela na jih do Rumunska a na balkán, odtud se jako černý pasažér se doplavila na lodi do Itálie a pak se vrátila nazpět do Belgie přes Francii.

Po vítěšinu šasu ta dívka přešpávala v lesích a nejvíše po týdny byla krmena a ochraňována smečkou poštelských vlků. Poidávala se k družinám partyzánů, dokázala se vplížit do a z Varšavského ghetta, viděla popravu dětí, zabilá německého důštojnika kapesním nožikem a nakonec se opit šúastní setkala na konci války se svým nevlastním belgickým dítěkem.

Hmmm, ver kdo muzes. Knizka se jmenuje Misha.

A není samotnou lzí, treba "in 1999, when "Fragments," a prize-winning Holocaust memoir by Swiss musician Binjamin Wilkomirski, was proved to be a fake" - a tak by se dalo pokračovat dál a dál. Cize - proc se tedy asi tak lze?

Logicka odpoved na otazku se naskyta bez valne namahy k premysleni - protoze to vynasi penize, ze? 🙄

 "It is dangerous to be right in matters on which the established authorities are wrong." - Voltaire

...just keep folding, just keep folding... 🙄 [my config](#)

trodas

Administrator

Skupina: Admin
 Pošpivku: 1225
 Uživatel ě.: 1
 Ělenem od: 2-February 03

🙄 **Vloženo:** Jan 20 2006, 01:15 PM

Srovnávat nacistice a židovské zločiny je velmi zajímavé téma. Pokud se omezíme na naše území, Čechy a Morava - jenž je skoro 4x menší než Izrael - tak si nemůžeme nepovšimnout, že za 6let strasné války tady nacisté vyhladili jen dvě vesnice, Lidice a Ležaky. A to zastrelili jen muže starší 15-ti let. Zide v palestine vyvrazduji ženy a děti, stejne jako muze! A take zadna civilizovana poprava kulometem - sprosté vrazdeni nevinnych vhažovanim granatu do domu, strilenim vybihajících prezvisich obyvatel a buldozer